

SENT ITEMS
OSCAR GUERMOUCHE
2006, 2009

Efterord: Magnus Bårtås
Omslag och inlagans form: Lili von Wallenstein
Tryck: Isak Hall & Söner, Stockholm 2009
Bokbål förlag, Stockholm 2009
ISBN 978-91-977202-3-6

FÖRSTA ÅRET

Till: Gerlesborgsskolan, Nyckelviksskolan
Ämne: ARBETSPROVSUTSTÄLLNING
Skickat: 2003-09-22 14:51
Bifogade filer:

Förstaårseleverna vid Konstfacks institution för konst visar ett urval av sina arbetsprover från vårens ansökning. Utställningen äger rum i Lilla Vita Havet på Konstfack, Valhallavägen 191. Tider enligt nedan:

onsdag 24/9 kl. 17-20 (vernissage)
torsdag 25/9 och fredag 26/9 kl. 10-16
lördag 27/9 och söndag 28/9 kl. 12-16

Ehuru utställningen är tämligen informativt präglad, kommer det att finnas alkoholhaltiga drycker till försäljning på vernissaget. Eventuellt kommer det även att spelas några skivor.

Till: Magnus Bårtås
Ämne: SV: personruta
Skickat: 2003-11-13 19:01
Bifogade filer:

Precis som du antydde, märker jag att det är en riktig utmaning att skriva en "personruta". Jag börjar bli lite osäker på vad jag ska lägga min vikt på - ska jag göra en beskrivning av mitt konstnärskap, skriva en kortare redogörelse för hur mitt liv sett ut eller bara lista upp de utbildningar jag gått.
Dessutom undrar jag hur kort en "kort" personruta är - ungefärligt antal tecken eller rader.

Till: Felix Gmelin
Ämne:
Skickat: 2003-11-17 14:15
Bifogade filer:

Jag var 5-7 minuter sen till vårt möte idag och befarar att jag missade dig. Jag har försökt få tag i dig på telefon under de senaste minuterna, dock utan framgång. Nu är jag alltså i konstns datasal, men återgår snarast till min ateljé. Jag skulle uppskatta om du kan ha överseende med mitt tidsslarv och vill boke en ny tid med mig. Tack på förhand.

Oscar Guermouche

Till: Martin Högström
Ämne: Text; OCH INGEN VET HURUDAN JAG ÄR
Skickat: 2003-11-19 16:31
Bifogade filer:

Som du kanske minns, kom jag förbi ditt kontor den 10:e november och diskuterade den grafiska utformningen av min "bok". Du pratade om att ha en ojämn (jag vet inte om det är den korrekta benämningen, men jag tror att du förstår vad jag menar) högermarginal på min text, men jag är nu av den bestämda uppfattningen att bokkänslan blir tydligare med en jämn (se föregående parentes) högermarginal. Men det är ju du som är formgivaren, så du bestämmer... Jag ville bara framföra min åsikt. Ok?
Hoppas allt går bra.

/Oscar Guermouche

Till: Karina Töndevold
Ämne: frånvaro
Skickat: 2003-11-27 16:44
Bifogade filer:

Hej, Karina

Jag kommer inte närvara vid kvällens seminarie på SSES. De seminarier jag hittills deltagit vid har beklagligt nog inte varit tillräckligt givande för mig, för att jag ska kunna prioritera ett fortsatt deltagande. Seminarierna i sig är välplanerade och ganska intressanta, men riktad till en helt annan målgrupp än den jag tillhör. Jag studerar (fri) konst och hittills har inte en enda talare berört "mitt" område eller något som över huvud taget kan appliceras på det sätt jag och övriga konstnärer arbetar. Kanske var det naivt av mig att tro något annat – bland annat med tanke på att Lallerstedt (fd. rektor vid Konstfack) sitter med i SSES:s styrelse. Han har ju, t.o.m. enligt honom själv, "jävligt svårt för samtidskonst". Självklart förstår jag, med tanke på vilken liten minoritet vi konststuderande/konstnärer utgjorde på seminarierna, att de flesta deltagarna förmodligen hade varit fullkomligt ointresserade av föreläsningar applicerbara eller inriktade på konstnärsarbetet. För mig är det dock beklagligt att några sådana inte förekommit. Det handlar, som sagt, bara om prioriteringar.
Lycka till.

/Oscar Guermouche
Institutionen för Konst, Konstfack

Till: Aida Chehrehgosha
Ämne: 27 pictures
Skickat: 2003-11-27 17:03
Bifogade filer: projektbeskrivning.doc

Här är ett förslag på texten till projektbeskrivningen.

27 pictures

ett pedagogiskt konstprojekt lett av fotografen Aida
i samarbete med Stockholms Konstråd

I samarbete med Stockholms högstadieskolor har Konstkansliet vid Stockholms konstråd genomfört ett projekt med rubriken "Nyfiken på konst – möt en konstnär" under hela höstterminen 2003.

Målet med projektet var att hos eleverna väcka ett konstintresse som förhoppningsvis varar livet ut. För att uppnå målet gavs fem konstnärer i uppdrag att skapa lustfyllda och inspirerande "konstmöten" med ungdomar från olika skolklasser i årskurs 7.

Vid valet av konstnärer ställdes kravet att alla skulle ha något viktigt att säga om konst som skulle kunna intressera ungdomar i 13-årsåldern.

Konstnären och fotografen Aida Chehrehgosha valde att lösa uppgiften genom ett pedagogiskt konstprojekt lett av henne själv.

Med ambitionen att få ungdomarna att inse att en kamera kan användas vid betydligt fler tillfällen än födelsedagar och julafton, tilldelades de varsin tjugosjubilders engångskamera för att illustrera temat makt/värme.

Projektet har resulterat i tusentals fotografier ur ungdomars liv i Stockholm idag. Nu visas ett urval av bilderna på Konstfack i Stockholm.

Urvalet har gjorts subjektivt efter vilka fotografier Aida Chehrehgosha själv kunnat identifiera sig med. Fotografierna är därefter presenterade i olika format och material. Bland annat ingår några av de utvalda fotografierna i en videofilm samt i en bok. Bokens bildtexter har fritt utformats av konstnären Oscar Guerrouche.

Utställningen har alltså utformats pedagogiskt, för att få de deltagande ungdomarna att upptäcka olika sätt att både visa och själva betrakta sina egna bilder. Genom utställningen "27 pictures" är därmed projektet "Nyfiken på konst – möt en konstnär" fortlöpande.

Till: Kira Carpelan
Ämne: studentrepresentant med penis
Skickat: 2003-12-15 15:50
Bifogade filer:

Om ni fortfarande behöver en manlig studentrepresentant i utbildningsnämnden, så är jag intresserad. Jag har tidigare bla. varit ordförande för Nyckelviksskolans elevkår och jag är tämligen bekväm med att yttra mig i större sällskap. Om nu det kan vara nå'n slags merit. Är platsen redan tillsatt, så är den redan tillsatt. Annars kan du väl höra av dig?

/Oscar Guermouche
konst 1

Till: Magnus Bårtås
Ämne: 00tal vill visa Text
Skickat: 2004-01-11 16:02
Bifogade filer:

Hej, Magnus.

Jag hoppas att allt är väl med dig och att jul och nyår har varit trevligt och att du har fått någon fin present och att du får en bra fortsättning på det nya året och så'na grejjer.

Jag har försökt nå dig några gånger angående Text, som vi så ivrigt går och väntar på. Tidskriften Nollnolltal (www.00tal.com) är nämligen intresserade av att visa ett exemplar av antologin i sin monter på Konstmässan.

Nollnolltal utger sig för att vara en tidskrift om litteratur och konst, även om jag anser att deras fokusering på och rapportering om konst är näst intill obefintlig. Kanske är det därför som de är måna om att årligen visa upp sig på Konstmässan... Hur som helst brukar en konstnär anlitas för utsmyckningen av deras monter och, som det ser ut nu, är det jag som är den konstnären i år. Kulkul, tycker jag.

Vid de initiala samtalen med den ansvarige för Nollnolltals monter, nämnde jag antologin i förbifarten. Hon tyckte att det lät intressant och som något de kunde tänka sig att promota i sin monter. Jag tror att det kan fungera som bra pr såväl för Text och oss medverkande där som för Nollnolltal.

På onsdag kväll kommer två representanter från tidningen till min ateljé på Konstfack. Det vore strålande om du meddelar mig innan dess, huruvida du är intresserad av deras förslag eller inte. Än mer strålande vore det om jag kunde visa dem ett ex av antologin.

Hör av dig.

/Oscar Guermouche

Till: Måns Wränge
Ämne: öppet hus på konstfack
Skickat: 2004-01-24 14:32
Bifogade filer:

Enligt vad jag erfar har Konstfack öppet hus nu på måndag (26/1). Finns det något önskemål om att vi elever på institutionen ska finnas tillgängliga för besökarna och deras frågor, eller är det – i så fall – bara aktuellt för de övre årskursernas elever att agera representanter? Det var bara en tanke som slog mig...
Om något önskemål finns angående elevrepresentation av institutionen, så får ni höra av er.

Till: Lisa Hellkvist, Madeleine Grive
Ämne: konstmässan och Textst
Skickat: 2004-01-29 19:30
Bifogade filer:

Kära nollnolltalare,

Ehuru ni avser anlita mig för utsmyckningen av er monter på konstmässan eller inte, skulle ett snart svar uppskattas. Likaså är redaktionen för Textst väldigt sugna på att få veta, huruvida ni vill sälja och/eller visa antologien eller inte.

Vad gäller Textst, kan ni kontakta Magnus Bårtås direkt. Han har fungerat som redaktör för antologien tillika fd. redaktör för 00-tal. (Självklart kan ni även kontakta mig angående er inställning i ärendet.)

För övrigt ska nämnas att Textst presenteras med en releasefest på Konstakuten (www.konstakuten.com). Evenemanget äger rum fredagen den 30:e januari kl 19.00. Förutom bar och dj kommer bl.a. uppläsningar, performance och textverk att kunna betraktas. Varmt välkomna.

Med vänliga hälsningar,

/Oscar Guermouche
Institutionen för konst, Konstfack

Till: Helen Petersson
Ämne: Missbruk
Skickat: 2004-02-03 13:11
Bifogade filer:

I måndags förra veckan uttryckte jag mitt intresse av att stå som reserv som deltagare i kursen Missbruk (vecka 10-13). Med det här mailet vill jag bara förklara att intresset finns kvar. Skulle någon alltså hoppa av, fyller jag gladeligen den personens plats.

Om så skulle ske, kan dock ett problem uppstå. Jag är nu antagen till två kurser – mina andrahandsval – som pågår samtidigt som missbrukskursen. Det är Skalgjutning vecka 11-12 samt Layout/Indesign vecka 13. Jag prioriterar alltså missbrukskursen framför dessa två, men förstår om det är impopulärt att jag avanmäler mig i sista sekunden. Om jag nu skulle få en plats på missbrukskursen i sista sekunden. Mina frågor lyder alltså:

- Får jag över huvud taget avanmäla mig från en vald kurs?
- Måste jag avanmäla mig från båda kurserna redan nu?
- Skulle det kunna räcka med att jag avanmäler mig från den tidigaste av de två (Skalgjutning vecka 11-12)
- Kan jag vänta till det blir aktuellt?

Dessutom undrar jag hur stor chansen är att det dyker upp en reservplats på missbrukskursen? Det kan du ju såklart inte veta, men du vet kanske hur det brukar se ut med avhopp från kurser.

/Oscar Guerrouche
konst 1

Till: Magnus Bårtås
Ämne: Text på Konstmässan
Skickat: 2004-02-11 13:39
Bifogade filer:

00-tal har äntligen hört av sig och meddelat att de behagar sälja Text i sin monter.

(De hade en ganska dålig attityd när de ringde och mer eller mindre krävde vissa gentjänster för att göra detta. Bland annat ville de låna en av skolans videoprojektorer för att visa några filmer på mässan... Jag förstog inte alls deras resonemang och tyckte att deras beteende var lite märkligt och självklart nekade jag dem att över huvud taget låna något som helst material från skolan. Spontant känner jag att jag vill ha så lite som möjligt att göra med 00-tal i framtiden.)

Jag har försökt få tag på dig några gånger, bland annat för att få tag i fler ex av antologin till nollnolltalarna. Dessutom vet jag inte vad den är tänkt att kosta. Därför vore det bra om du kan kontakta mig så snart som möjligt.

(Om du vill/kan/hinner/orkar, kan du ju ta kontakt med 00-tal direkt. Fråga efter Lisa Hellkvist.)

/Oscar Guermouche

Till: Felix Gmelin
Ämne: de små grupperna
Skickat: 2004-02-16 17:56
Bifogade filer:

Schemat verkar bra och det ska bli kul att komma igång igen. Jag vill bara påpeka att jag kan se en poäng med att dela upp de små handledningsgrupperna på ett annat sätt. Som det ser ut nu är samtliga av oss fyra förstaårselever i samma grupp. Framför allt för oss fyra, tror jag att en mer givande konstellation skulle kunna skapas genom att dela upp oss (på hälften). Det här är bara min tanke och jag vet inte alls om någon annan delar min åsikt, men du kanske kan fundera på det.

Vänliga hälsningar

/Oscar Guermouche
Institutionen för konst, åk 1

Till: Gunnel Pettersson
Ämne: SV: utlysning
Skickat: 2004-02-18 14:30
Bifogade filer:

Hej, Gunnel.

(Huruvida jag, som elev och dessutom i första årskursen, anses lämplig att yttra mig om ärenden som dessa, vet jag inte. Jag besitter nog allt för bristande självdistans för att avgöra det och besvarar härmed gladeligen din fråga.

Jag måste tillstå att jag anser Widoffs formulering vara något tydligare och mer direkt än den ursprungliga. Dock tycker jag mig kunna se en poäng att även uttrycka att den sökande, vid anställning, förväntas ta en relativt stor del i ett arbetslag. Det kanske inte alls är en självklarhet för alla verksamma inom den här genren. Dessutom håller jag inte riktigt med Anders om det överflödiga i att specifikt uttrycka behovet av någon med goda kunskaper inom ljud (och video). Med tanke på vilka personer som nu sitter på dessa platser (Cecilia och Svante), befärar jag att kunskapsförlusten annars kan bli för stor inom området. Jag anser, alltså, att man bör vara specifik i rubriken (alternativt i en underrubrik) vad gäller ljudinriktningen.

Med vänliga hälsningar,

/Oscar Guermouche
Institutionen för konst, åk 1

Till: Institutionen för konst årskurs 1
Ämne: utställningsaffisch av Bitte, Oscar, Maggan
Skickat: 2004-03-02 14:51
Bifogade filer:

Ett exemplar av föreslagen affisch till vår utställning sitter uppe på min, Maggans och Ulrikas ateljédörr. Kolla på den och hör av dig innan fredag 5/3 kl 12, om du tycker att den är radikalt galen/ful/opassande/missvisande eller liknande. Om jag inte har hört något innan ovan nämnda tidpunkt, kommer jag att maila ut den till flera miljoner människor.

Till: Lina Ölund
Ämne: elevkåren
Skickat: 2004-03-05 09:27
Bifogade filer:

hejhej, Lina.

Ehuru du lyckades framställa ett aktivt deltagande i skolans elevkår som något tämligen lockande, måste jag tyvärr – åtminstone för tillfället – avböja. För närvarande har jag nämligen allt för många personliga problem – såväl privata som konstnärliga – att hantera, för att orka helhjärtat engagera mig i och fokusera på något annat än mig själv.

d va kul att snacka med dej. du verkar bra.

vi ses.

harebra

/Oscar Guermouche
Institutionen för konst, åk 1

Till: Johannes Sjögren, Niclas Östlind, Jörg Geismar
Ämne:
Skickat: 2004-03-08 12:08
Bifogade filer:

Aida Chereghosha
Anders Braun
Bitte Andersson
Jakob Ojanen
Lars Mattsson
Magdalena Nordin
Markus Öhrn
Oscar Guermouche
Paul Kokamägi
Paula Urbano
Peter Ahlgren
Tina Nykvist
Tobias Törnqvist
Ulrika Gomm
och Åsa Elieson
vid Institutionen för konst på Konstfack ställer ut i Vita Havet.

Utställningen öppnar, som sig bör, med ett vernissage tisdagen den 16:e mars.
Vernissaget börjar kl. 16 och beräknas pågå till kl. 21.
Därefter är utställningen öppen:

onsdag 17/3 – fredag 19/3 kl. 10-17
lördag 20/3- söndag 21/3 kl. 12-16

Konstfack ligger på Valhallavägen 191 i Stockholm.

Till: Katarina Eismann
Ämne: adjunkt i konst utlyst
Skickat: 2004-04-16 11:28
Bifogade filer:

Lediga arbeten

Konstfack är en högskola med utbildningar inom konst, konsthantverk, design och bildpedagogik. Gemensamt för Konstfacks utbildningar är att de vilar på konstnärlig grund. Konstfack har ca 600 studenter och ca 200 anställda som lärare och teknisk/administrativ personal.

Konstfack söker adjunkt i konst vid Institutionen för Konst

Den sökande skall vara en yrkesverksam konstnär med inriktning mot ljud, data och/eller video. Vidare krävs stor erfarenhet, kunskap och insikt i den samtida konsten. Den sökande skall ha goda ämnesteoritiska kunskaper, god organisationsförmåga och meriterande är praktisk erfarenhet av konstnärlig handledning.

Arbetsuppgifter

I arbetsuppgifterna ingår:

- deltagande i det arbetslag som ansvarar för verksamheten i institutionens ljud-, data- och videoverkstad
- speciellt ansvar för institutionens ljudstudio
- handledning av studenter främst inom områdena ljud och video
- undervisning i kurser och projekt vid institutionen

Behörighet och bedömningsgrunder

Behörighet att anställas som adjunkt inom konstnärlig verksamhet är den som avlagt examen från grundläggande högskoleutbildning eller har motsvarande kompetens, genomgått högskolepedagogisk utbildning eller på annat sätt förvärvat motsvarande kunskaper samt har visat pedagogisk skicklighet. (Högskoleförordningen 4 kap 9 §). Vid Konstfack krävs dessutom särskild skicklighet inom det yrkesområde som anställningen gäller. En sökande som i övrigt bedöms behörig men saknar pedagogisk utbildning kan anställas på ett år för att under det året få möjlighet att förvärva den saknade behörigheten. Konstfack erbjuder relevant pedagogisk utbildning.

Tillträde 15 augusti 2004. Anställningen är på halvtid och på fem år med möjlighet till förnyad anställning utan ledigkungsörande i ytterligare högst fem år. Vid en första anställning som adjunkt inom högskolan tillämpar Konstfack en provotid på ett år.

Ansökan ska innehålla

- kortfattad redogörelse för konstnärlig verksamhet
- kortfattad redogörelse för pedagogisk erfarenhet och/eller visioner
- meritförteckning styrkt med kopior av betyg och övriga handlingar
- 10 – 15 exempel på eget arbete, gärna i form av diabilder eller papperskopior.

Närmare upplysningar lämnas av Gunnel Pettersson, prefekt vid institutionen för Konst. För allmänna anställningsvillkor svarar personalchef Maria Wennerström. Dessa personer samt fackliga företrädare nås genom Konstfacks växel 08-450 41 00.

Ansökan med löneanspråk ska ha kommit in till Konstfack, Registrator, Box 24115, 104 51 Stockholm, senast den 23 april 2004.

Till: Lena Weesar
Ämne: elevutställningen
Skickat: 2004-05-06 15:34
Bifogade filer:

Hej, Lena.

Jag blev jätteglad över att du skickade mig en inbjudan till årets elevutställning på Nyckelviksskolan. Tack ska du ha!

Utställningarna kändes (som vanligt) medvetet stilrena och välgjorda, men samtidigt experimentella. Liksom Börjes mat.

Att återigen vistas i den hälsosamt kreativa nyckelviksmiljön, om än bara ett par timmar en lördagseftermiddag, kändes barnsligt tryggt och skönt. Hela området fullkomligt sprudlar ju av sund skaparprocess! Jag måste tillstå att mina två år på Nyckelviksskolan har varit min mest berikande utbildning och en av de mest stärkande och givande perioderna i mitt liv hittills.

Dock präglades mina känslor under hemresan av dåligt samvete. Vissa ur personalen påpekade nämligen vilken besvärlig elev jag var. Jag hoppas att ni inte alla känner så! Ni har nämligen betytt väldigt mycket för mig och utan er hade jag inte varit där jag är idag.

Hälsa alla, som kommer ihåg mig, så gott.

/Oscar Guermouche

ANDRA ÅRET

Till: Malin Pettersson-Öberg
Ämne: referat
Skickat: 2004-11-08 14:30
Bifogade filer:

Jag skickade precis ett svar på ditt mail, men uppkopplingen bröts just när jag klickade på "Skicka"-knappen. Därför befarar jag att mitt svar aldrig kom fram och därför försöker jag mig nu på ett referat av mitt eget svar. Initialt antyder jag vagt att det tog ganska lång tid innan du bekräftade om/hur mycket du var i behov av mig den kommande helgen. Den här antydningen ter sig ganska snart som ett småpatetiskt försök att ursäkta mig själv för att jag redan bokat upp mig för ett jobb på lördagen. När jag inser det patetiska i att försöka ge dig skulden för någonting korkat som jag själv gjort, börjar jag be om ursäkt och erbjuder mig snabbt att ta hela fredagen istället i förhoppning om att det ska släta över min fadäs. Här tycker jag nog att mitt svar börjar bli ganska rörigt... Plötsligt slår det mig att jag inte börjar jobba förrän kl 1600 på lördagen och erbjuder mig då att vara på plats både hela fredagen och fram till senast kl 1500 på lördagen. Efter att jag har formulerat erbjudandet, fortsätter jag i ett par rader att be om ursäkt för mitt egocentriska beteende. Mer ordagrant än så, kommer jag tyvärr inte ihåg svaret. Jag tror ändå att jag fick med det huvudsakliga. Erbjudandet om hela fredag och lördag fram till kl 1500 står kvar, om det fortfarande är till någon hjälp. Jag hoppas verkligen att det löser sig på lördag eftermiddag och jag ber verkligen om ursäkt för att det drabbar dig att jag är dum nog att dubbelboka mig.

Till: Johan Oijens
Ämne:
Skickat: 2004-11-09 15:36
Bifogade filer:

Johan Oijens,

Mitt namn är Oscar Guermouche och jag studerar nu andra året vid institutionen för konst på Konstfack. Under min tid här på skolan har jag, framför allt på grund av ett personligt ställningstagande, låtit tämligen få yttre omständigheter störa mitt privata arbete. Jag är dock tacksam för att det finns personer, exempelvis du själv, som prioriterar att lägga tid på att förändra och påverka de yttre omständigheterna. Därmed kan jag, i lugn och ro, fokusera på det jag är för att fokusera på – mig själv och mitt eget konstnärskap. Må så vara att den attityden säkert får mig att framstå som avskyvärt egocentrisk och lat. Tyvärr är jag dock av den inställningen att jag, i mångt och mycket, försöker skita någorlunda fullständigt i hur jag framstår.

Min förhoppning är att nu att din attityd och inställning är något "bättre" än min egen. Jag vill nämligen be dig, i egenskap av elevkårsrepresentant i ledningen, att försöka påverka just en av de här få yttre omständigheterna som stört mitt privata arbete. Den här specifika omständigheten har jag förstått, efter en rundfrågning hos en (ovetenskapligt subjektivt och representativt utvald) grupp människor på institutionen, inte bara stör mitt arbete utan även andra studenters. "Omständigheten" jag pratar om är företeelsen att privata, multinationella, vinstdrivande aktiebolag som exempelvis S.A.T.S. Sports Club, Campuz och Sony/Ericsson bedriver marknadsföring på skolans område med syftet att – på min och alla andra Konstfackstudenternas bekostnad – bli än mer multinationella och vinstdrivande.

Min politiska uppfattning gör att jag finner redan verksamheten i sig förkastlig. Emellertid är det inte kapitalismen jag vill att du hjälper mig att sätta stopp för. Jag vill bara sätta stopp för, eller åtminstone kraftigt reglera marknadsföringsjippon, inom skolans område. För att försöka motivera min ståndpunkt, så att den kan tänkas omfatta merparten studenters intresse, ska jag inte använda mig av vänsterradikal propaganda. Istället anser jag att den här frågans problematik bör diskuteras inom de generella ramarna för demokrati, pedagogik och – märkligt nog, kanske – marknadsekonomi.

För det första ser jag det som en grov miss i demokratin här på skolan när elever och personal inte längre ges möjligheten att – om så önskas – undvika ta del av manipulerande försäljare. I en något sänkt stor utsträckning finns faktiskt den möjligheten i resten av samhället. Vill jag exempelvis inte ha direktreklam hem, sätter jag bara en "ingen reklam, tack"-lapp ovanför brevinkastet. Vill jag vidare se på tv utan att behöva drabbas av reklamfilm, väljer jag någon av de två public service-kanalerna. Vill jag förflytta mig i staden utan att bombarderas av alla reklamaffischer som tapetseras på varenda slät yta i kollektivtraffiken, använder jag mig av eget transportmedel. Ska jag då plötsligt inte kunna utbilda mig utan att behöva drabbas av enskilda aktörers giriga budskap? Är det verkligen rätt att det enda stället jag inte kan skydda mig från att få höra "kom och köp" utbasuneras, är i den statliga skola där jag försöker fullgöra min utbildning?

Något vagare är kanske mitt resonemang kring det icke-pedagogiska i att låta verksamhet av den här sorten förekomma på skolan. För mig är det i alla fall viktigt att få vistas i en så neutral miljö som möjligt, för att där kunna bearbeta de intryck som erhålls i den betydligt mindre neutrala omvärlden. Om vi studenter inte ges möjligheten att, inom rimliga gränser, välja vilka av omvärldens alla visuella och auditiva budskap, som ska få följa med in i våra ateljéer, tror jag att det är fler än jag som kommer att drabbas av koncentrationssvårigheter.

Slutligen anser jag det vara helt idiotiskt, ur ett marknadsekonomiskt perspektiv, att låta någon tjäna pengar på vårt utrymme utan att vi själva tjänar på det. Om det nu är så att vi ska tvingas stå ut med in-your-face-reklam på skolans område, så ska vi åtminstone ersättas för det. Den verksamhet som senast bedrevs här (måndagen den åttonde november), skedde i regi av mobiloperatören Campuz. Enligt uppgift från Madelene Unneberg betalade de en hyra på fyrahundra kronor för att kunna tjäna tiotusentals kronor på oss studenter. (Att Campuz erbjuder sina abonnenter Sveriges sämsta mobiltäckning, hör egentligen inte hit, men det gör mig knappast mer positivt inställd till att behöva möta deras representanter i skolans entré.) Vilket kapitalistiskt företag det än må vara som vill bedriva sin verksamhet i min del av det offentliga rummet, så kan jag meddela att det kostar dem betydligt mer än fyrahundra kronor om dagen.

Min förhoppning är att du kan bortse från mitt griniga sätt att formulera mig och istället ta summan av mina åsikter på allvar. Självklart hoppas jag även att på ett agerande, någorlunda utifrån den linje jag presenterar ovan. Tack på förhand.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

Till: Magnus Bårtås
Ämne: Texten är inte konceptet!
Skickat: 2004-11-16 15:11
Bifogade filer:

Det här läsåret har lotten fallit på Olof Glemme att vara min handledare. Initialt fanns en liten skepsis hos mig till hur en kontakt med honom skulle fungera. Emellertid har nu mina ogrundade fördomar bevisats vara just ogrundade fördomar. Jag uppfattar Glemme som lugn, lyhörd och engagerad och hittills fungerar kontakten bra. Enligt vad jag erfar, finns det flera betydande skillnader i hur hans konstnärskap ser ut jämfört med mitt. Detta till trots, tycks han inte ha några som helst problem att sätta sig in i hur jag resonerar. Han verkar till och med vara uppriktigt intresserad av mitt arbete.

Jag börjar dock ana att jag har svårt att förmedla mitt konstnärliga förhållningssätt till text. Det är, för övrigt, inte bara Glemme som verkar ha svårt att acceptera och förstå det förhållningssätt jag påstår mig ha. Jag minns, till exempel, vilka svårigheter jag hade att formulera min biografi i ”Text”. Rimligtvis ligger alltså felet hos mig.

Vad jag gör för fel, har jag inte kommit tillräckligt långt i mitt reflekterande för att kunna svara säkert på. Ett fel jag gör, kan vara att jag envisas med mitt påstående att text endast är ett verktyg för mig. Det här påståendet, kan jag tänka mig, börjar te sig något ohållbart redan efter en snabb titt på mina verk. Jag börjar nämligen inse att mina verk inte kräver längre betraktande än så, för att ana sig till min barnsliga förtjusning i det skrivna ordet. Konceptuellt är ju kvantiteten text i mina verk inte riktigt försvarbart. Kanske är det min ovilja att erkänna den här konceptuella avvikelser, som gör att jag envisas med mitt påstående att text endast är ett verktyg för mig. Om det här lilla försöket till analys stämmer, borde resultatet bli en liten men svårundviklig förvirring hos betraktaren. Förutom att den här eventuella förvirringen är tämligen oönskad från min sida, tycks den även ha orsakat mig praktiska problem de senaste dagarna. Det är med anledning till ett av de här problemen som jag nu skriver till dig.

Under vårt andra läsår på programmet, väljer vi studenter en inriktning att fördjupa oss inom. Fördjupningen ska innefatta såväl eget arbete som kurser och litteratur. De studenter, som är för bångstyriga för att kunna välja en av de redan existerande inriktningarna, får konstruera en egen. Jag är en av dessa bångstyriga och har - kanske lite oengagerat - valt en textbaserad inriktning på min fördjupning. Genom Olof Glemme har nu Helena Mattsson förmedlat förslag på litteratur, som hon tror ska passa mig. Förslaget är baserat på den beskrivning av min inriktning som hon fått av Glemme. När jag nu läser igenom den föreslagna litteraturen, misstänker jag att det uppstått en ”chinese whispers” i kommunikationskedjan. För att ge ett exempel på vad jag grundar den misstanken på, föreslås jag studera konstnären Adrian Piper. Om jag leker med tanken, så finner jag det svårt att föreställa mig att ett konstnärskap skulle kunna ligga längre ifrån mitt eget och som skulle kunna intressera mig mindre.

Jag vill betona att jag inte riktar någon kritik mot Helena Mattsson, än mindre mot Olof Glemme. Misstaget beror, som sagt, på mina svårigheter att uttrycka mig. Ehuru felet är mitt eget, behöver jag hjälp för att lösa det. Det är här jag hoppas att du har tid, lust och ork att komma in i bilden. Jag upplever det nämligen som att din syn på mitt konstnärliga förhållningssätt till text, är betydligt klarare än min. Dessutom tror jag mig ha en någorlunda uppfattning av ditt förhållningssätt till text. Därför är min övertygelse att du skulle kunna hjälpa mig att hitta relevant litteratur till min fördjupning. Förutsatt att du har tid, lust och ork, alltså. Du kan väl fundera på det, i alla fall?

Tack på förhand.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

Till: Olof Glemme
Ämne: Inte bara snyggt.
Skickat: 2004-12-01 12:21
Bifogade filer:

Du badar inte alls... Du tar ju livet av dig! Då är det ju med en gång solklart varför du behåller kläderna på. Lika solklart är det ju varför du relativt ordentligt viker ihop de få klädesplagg du tar av dig. Plötsligt blev din konst så himla fin...!

Jag är ju ganska ung och oerfaren, så den här insikten kom inte till mig förrän jag borstade tänderna i morse.

Till: Institutionen för konst
Ämne: Julpengar till julklassens juliga julfest.
Skickat: 2004-12-07 14:13
Bifogade filer:

Kära vänner och kollegor,

Med hänvisning till kristet präglade traditioner som hör årstiden till, anordnar årskurs 2 på Institutionen för konst en fest med middag på temat "jul". Festen äger rum på våningsplan fyra, torsdagen den 16:e december kl 1900. Såväl studenter som all personal på institutionen är hjärtligt välkomna.

Förutom kravet på anknytningen till institutionen, krävs en mindre avgift samt en liten "julklapp", för att få delta i festligheterna.

Avgiften har, efter noggranna beräkningar, satts till 40 kronor per deltagare. Uppdraget att "med det våld han anser nödvändigt" inkassera denna avgift till senast måndagen den 13:e december, har av klassen ålagts undertecknad.

Till festen medtages ovan nämnda julklapp. Priset på julklappen ska vara 20 kronor - varken mer eller mindre, för att undvika avundsjuka och osämja.

En formell inbjudan med mer information och mindre fokusering på pengar, kommer via mail skickas ut till Er i dagarna.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst, årskurs 2

Till: Institutionen för konst
Ämne: julfest
Skickat: 2004-12-13 11:11
Bifogade filer:

Kära vänner och kollegor,

Med hänvisning till kristet präglade traditioner som hör årstiden till, anordnar årskurs 2 på Institutionen för konst en fest med middag på temat "jul".

Festen äger rum på våningsplan fyra, torsdagen den 16:e december kl 1900.

Såväl studenter som all personal på institutionen är hjärtligt välkomna att ta del av frosseriet i griskött, alkohol, bilder på profeten Jesus som nyfödd och annat som hör kristendomen till.

Förutom kravet på anknytningen till institutionen, krävs en mindre julavgift samt en liten julklapp, för att få delta i julfestligheterna.

Avgiften har, efter noggranna beräkningar, satts till 40 kronor per deltagare. Uppdraget att "med det våld han anser nödvändigt" inkassera denna avgift till senast måndagen den 13:e december, har av klassen ålagts undertecknad.

Idag är alltså sista dagen för att betala avgiften!

Under det som, i vår del av världen, traditonellt brukar betraktas som lunchtid finns jag i institutionens gemensamma kök på våningsplan 4. Dit kan ni alltså komma för att betala den ynkligt lilla deltagaravgiften.

Vänligen observera att betalning är det samma som anmälan. Det vill säga att ingen betalning är det samma som ingen anmälan.

Till själva julfesten medtager var och en ovan nämnda julklapp. Priset på julklappen ska vara 20 julkronor – varken mer eller mindre, för att undvika julavundsjuka och julosämja.

Med juliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst, årskurs 2

Till: Institutionen för konst
Ämne: Diktafon 1
Skickat: 2004-12-21 11:48
Bifogade filer:

Kamrater, kuratorer och konstnärer!

Från och med idag, tisdagen den 21:a december, till och med söndagen den 10:e januari är jag i stort behov av att nyttja institutionens diktafon. Jag är väl medveten om att den tidsrymden sträcker sig ju långt utanför de fyra dagar man tillåts låna institutionens materiel. Emellertid vet jag att just diktafonen är den minst nyttjade av vår ljudupptagningsutrustningar. Därför vågar jag hoppas på att mitt långtidslån inte ens kommer att märkas. Eftersom jag har planerat att ta med allas vår diktafon på en liten resa, vill jag ändå försäkra mig om att ingen behöver den under den aktuella perioden. Om så är fallet, vore det ytterst lämpligt att kontakta mig å det snaraste. Imorgon lämnar jag nämligen 08-området och ytterliggare några dagar senare lämnar jag Sverige. Då är det för sent att ångra sig...

Min förhoppning är att jul- och nyårshelgen blir till belåtenhet för er alla.

På återseende.

/Oscar Guermouche

Till: Magnus Bårtås
Ämne: "Frågor om konst och litteratur" i Text
Skickat: 2005-02-18 20:32
Bifogade filer:

VEM FAAN ÄR STINA HÖGKVIST?!

Till: Magnus Bårtås
Ämne: "Frågor om konst och litteratur" i Text
Skickat: 2005-02-19 13:00
Bifogade filer:

Jag hade tidigare bara skummat igenom intervjun/samtalet tidigare och tyckte att det kunde vara intressant att ta med åsikter i min textfördjupning som inte helt rimmar med mina egna. På något sätt hade jag då lyckats missa vad den där apan egentligen sitter och säger. Som om det inte räckte med den nonsens hon häver ur sig om kultur i allmänhet och konst och litteratur i synnerhet, fäller hon ju dessutom rent sexistiska kommentarer - utan att ens ifrågasättas! Jag har sällan blivit så provocerad av ett uttalande, som jag blev av hennes. Förhoppningsvis är jag inte ensam.

Till: Magnus Bårtås
Ämne: Lyrikvännen
Skickat: 2005-03-03 12:59
Bifogade filer: Lyrikvännen.doc

Hej, Magnus.

Samtalet i Lyrikvännens regi fortsätter fortfarande, men formatet har förändrats under tiden. Vid första mötet samtalade vi, men bland annat på grund av tidsbrist övergick vi först till sms och senare helt till e-post. Sedan vi gick över helt till e-brev för ungefär två veckor sedan, har tempot mattats av drastiskt. Min ”motpart” i samtalet, Clara Diesen, skyller sin frånvaro på att hon har mycket att göra på jobbet. I mitt huvud börjar dock misstankarna gro om att det är mitt fel att samtalet börjar ebba ut. Jag befarar att det är något jag skrivit som fått Clara Diesen och Jenny Tunedal att vilja backa ur, men jag vet inte vad. Efter att ha läst dialogen minst ett tiotal gånger kan jag fortfarande inte riktigt förstå vad det är jag har skrivit som är så ”fel”. Därför vänder jag mig nu till dig för att be dig läsa igenom vad som skrivits och sedan kanske komma med lite feedback.

Ja, jag inser hur osjälvständigt det är av mig att jag vänder mig till dig så fort jag börjar känna mig lite osäker. Kanske borde jag också tycka att det är mer pinsamt än vad jag egentligen gör. Jag ser det mer som att någon måste snart förklara för mig vad det är jag säger som är så konstigt. Eftersom jag själv inte förstår, kommer jag ju annars att fortsätta göra bort mig ända tills jag besitter tillräckligt med självbehärskning för att konstant hålla munnen stängd. Om det bara handlar om mitt väl utvecklade självförakt på bekostnad av min självkänsla, vore det ju helt onödigt för mig att tuga i resten av livet.

Jag vet att du inte är ”min” lärare längre och jag vet att du har mycket att göra. Därför hoppas jag att du inte tvekar att neka mig om du känner att du inte kan, vill, orkar eller hinner. Jag vet bara inte vem annars jag ska vända mig till.

Så här började det:

Den 1:a februari skrev Jenny Tunedal:

Hej Oscar,

Jag har sett dina arbeten i antologin Text, samt hört lite om det du gör av Monica Aasprong som visst går samma kurs som du på Konstfack. Tycker det verkar som om du håller på med något intressant. Verkligen.

Jag är redaktör för Lyrikvännen, och undrar om du skulle vara intresserad av att delta i ett samtal om texter, kroppar, rum, identitet (det låter som flummigt kanske, men jag tror det skulle kunna bli bra) tillsammans med mig och en poet och regissör som heter Clara Diesen. Jag föreställer mig att ni skulle prata om era respektive projekt, och kanske hitta skillnader och likheter. Samtalet skulle förhoppningsvis bli en text i ett nummer av Lyrikvännen och gärna äga rum så snart som möjligt.

Vad tror du?

Tacksam för svar,
vänligt,
Jenny T

Den 2:a februari svarade jag:

Jenny Tunedal,

”Texter, kroppar, rum och identitet” ser jag inte alls som något flummigt utan snarare som en del av kärnan i mitt eget konstnärskap. Ett samtal om just de ämnena, med människor (dig och Clara) som inte primärt/allt arbetar med konst, tycker jag låter mycket intressant. Verkligen. Bland annat därför känner jag mig väldigt lockad av ditt erbjudande.

Jag vill dock varna dig för att långt ifrån merparten av mina arbeten baseras på text i samma utformning som de arbeten man kan se delar av i ”Text”. Text i sig utgör inte konceptet i mitt arbete utan är det redskap jag, framför allt på grund av trygghet och fascination, ständigt återkommer till. Jag arbetar alltså inte litterärt. Min förhoppning är att dina föreställningar av mitt förhållande till just text inte är något annat. En kontakt mellan mig och en litterärt fokuserad kulturtidskrift slutade nyligen i ett enda stort antiklimax. En av anledningen var just att mitt konstnärskap inte visade sig textbaserat på det sätt som tidskriften uppfattat det. Det är något jag ogärna ser upprepas.

Om du fortfarande är intresserad, trots min varning, ser jag förväntansfullt fram emot ett samarbete.

Med vänliga hälsningar,
Oscar Guermouche

Det bifogade dokumentet innehåller den delen av samtalet som skett via e-post. Jenny Tunedals frågor står skrivna i typsnittet Arial och mina svar i Times New Roman. Ett par sms från Clara Diesen finns återgivna i fet Verdana och de få e-brev hon skickat står i typsnittet Courier New. De understrukna datumen som hittas här och var i texten anger när frågan/påståendet skickades och när jag svarade. Jag hoppas att det är någorlunda greppbart, men framför allt hoppas jag att du orkar svara.
Tack på förhand.

Med vänliga hälsningar,

Oscar

15:e februari – 17:e februari

Clara. I ditt sista sms skrev du:

Nej allas referenser är inte desamma.. finns det vissa företeelser som inte tar hänsyn till dessa faktorer.. Hur vi upplever förluster..sorg.

Som svar på det:

Jag tror faktiskt inte att det finns några företeelser som inte tar hänsyn till de faktorer vi pratade om. Min bestämda uppfattning är att även upplevelse av förlust och sorg är någonting subjektivt och (därför) lika påverkat av våra olika referenser som alla andra upplevelser.

16: februari – 17:e februari

Det pågick någonting om detta med identitetsskapande faktorer, hur man förhåller sig till dem i sitt skapande.

Jag tror jag undrar, eller skulle vilja veta mer om det egna i relation till det allmängiltiga, och hur viktigt det är för er att visa fram er identitet i er konst?

För det första vill jag hävda att jag ser mig själv, och alla andra individer, bestående av flera olika identiteter. Att prata om ”min identitet”, i singularis, är helt omöjligt för mig. Jag vet nämligen inte hur den identiteten skulle se ut.

De flesta individer ”presenterar sig” nog med olika identiteter i olika forum. Är någon i första hand kvinna, ekonom, muslim eller innebandyspelare?

Jag är till exempel andra generationens invandrare, född 1977, överviktig, av svensk nationalitet, heterosexuell, av manligt kön, mellanbarn, uppväxt i småstäder, neurotisk, konststuderande, politiskt engagerad, uppfostrad av en ensamstående mor, ateist, 192 centimeter lång och bosatt i Stockholm. Alla dessa identiteter, och många fler därtill, formar ju mig som individ och jag ser det som omöjligt att lyfta fram någon som viktigare än någon annan.

Det är just mina identiteter och hur jag förhåller mig till dem som allt mitt arbete, hela mitt konstnärskap, handlar om. Att vika ut mina olika identiteter – på ett helt subjektivt och fullkomligt distanslöst sätt – är det enda jag sysslar med hela dagarna.

I själva utformningen av mina verk, själva gestaltningen, använder jag mig alltid av redan befintliga och allmänt vedertagna uttryckssätt. Exempelvis har jag använt mig av boken som form, kartoteket som form och diagrammet som form. Kanske kan man se det som att mitt egna, mitt privata, maskeras av och göms i det allmängiltiga. Samtidigt finns en förhoppning hos mig om att de allmängiltiga uttrycken ska förtydliga konceptet.

Vad er identitet som avsändare betyder, och hur den tar sig uttryck mer specifikt i era verk. (då menar jag alltså ert kön, sexualitet, klass, religion, etnicitet och så vidare)

Det är jag som *individ* som är avsändare! Jag visar upp en identitet, eller snarare mitt förhållande till en identitet, i vart och ett av mina verk, men identiteten är *aldrig* avsändaren. Jag vägrar att låta mig reduceras till *en* identitet. Jag är inte man eller svartskalle eller tjockis eller konstnär utan jag är man *och* svartskalle *och* tjockis *och* konstnär! På samma sätt vägrar jag reducera andra individer till *en* identitet. För mig är varje person en enskild och oerhört komplex individ. Genom att, i mitt konstnärskap, ohämmat visa upp mina olika identiteter och därmed visa upp hur komplex och mångfacetterad jag är som individ, hoppas jag kunna förmedla den synen till betraktaren.

Självklart är väl att verken kommer att präglas av er identitet och era erfarenheter, men hur och i vilken grad, och tänker ni över hur mottagaren kommer att uppfatta detta?

Som kanske framgått, ser jag mina verk och mina identiteter som en och samma sak. Jag lever min konst och min konst är mitt liv, hur mycket det än låter som en kliché. Bland annat därför är det oerhört viktigt för mig att mottagaren kommer att uppfatta mina identiteter. Uppfattar mottagaren inte mina identiteter, uppfattar den inte mina verk.

Jag försöker alltid föreställa mig olika betraktares alla möjliga sätt att tolka och uppfatta mina verk. Självklart påverkar dessa reflektioner utformningen av verken. Det är ju ändå kommunikation det handlar om.

Och vem kan man tala från, till och för som konstnär/poet/dramatiker?

Jag tror att man gör bäst i att inse att man aldrig kan tala för någon annan än sig själv. Vem man än är.

Vad säger du, Clara?

19:e februari

Vi har visst helt olika tempon i det här samtalet. olika temperament och liv, antar jag. jag hoppas det funkar ändå, på något sätt?
reser till bergen i helgen kommer att vara borta fram till onsdag och undervisa där, osäker på hur mycket eller om jag alls kommer att hinna maila.

Det är nog bra, på ett sätt, att du kommer vara borta till på onsdag. Då tvingas jag ju till att dämpa mitt maniskt hetsiga tempo och kan kanske ge mig själv tid till ett mer sansat, välformulerat och genomtänkt svar.
Jag hoppas ni kan ha överseende med min påfrestande intensitet.

19:e februari – 22:a februari

Känns som om du, Oscar, är inne på intersektionalitetstänkande. (något som jag varit rätt upptagen av, kanske därför jag läser ditt svar om identitet så)
Undrar över om du läser sådana teorier?

Jag måste tyvärr tillstå att begreppet intersektionalitet inte är så bekant för mig. Att erkänna det känns dock inte alltför ignorant eftersom begreppet verkar tämligen nytt även inom akademien. Utifrån den begränsade kännedom jag har om intersektionalitet – att det är ett tvärvetenskapligt begrepp tillika en politisk term som grundas på bland annat feministisk teori, postkolonial teori och queerteori med poängen att olika maktordningar konstruerar varandra – svarar jag jakande på din fråga om det är något jag är ”inne på”.

Emellertid arbetar jag inte utifrån en politisk plattform. Jag är inte en politisk konstnär och jag gör inte politisk konst. Inte heller är jag politiskt aktiv. Däremot är jag mycket intresserad av politiska teorier och jag ser mig själv som en politiskt medveten individ som gör politiskt medvetna val i vardagen.

Att göra konst är politiskt, men – än en gång – jag gör inte politisk konst.

Undrar kanske överhuvudtaget om och på vilket sätt ni förhåller er till konst/litteratur/annan teori? Mkt eller lite? Eller till helt andra saker?

Hur "teoretiska" känner ni er som konstnärer?

Hur beroende av teori är konsterna/konsten?

All konst jag betraktat, all litteratur jag läst och alla teorier jag studerat har påverkat mig som individ i förhållandevis samma utsträckning som alla andra erfarenheter. Att det påverkar mitt arbete är en självklarhet.

I mitt arbete har jag medvetet refererat såväl till andra konstnärskap och verk som till litteratur genom vissa detaljer i utformningen. Dessa detaljer är oftast för mitt eget nöjes skull och vetskapen om dem är sällan nödvändiga för att en betraktare ska kunna tolka verket i sin helhet. De fungerar alltså mer som en intern, ofta lite torrt skämtsam kommentar till mig själv.

Ehuru jag refererar till konst i mina verk, vill jag poängtera att jag i mitt konstnärskap inte arbetar med att undersöka fenomenet konst. På så vis tror jag knappast att mina verk skulle falla de tidiga konceptkonstnärerna helt i smaken, även om jag är allt igenom en konceptuell konstnär och min konst är allt igenom idébaserad.

Jag förhåller mig självklart även till olika slags teorier i mitt arbete, men de använder jag mig oftast av när jag i efterhand analyserar det färdiga verket. Mina tolkningar av vad jag faktiskt har gjort är alltså efterkonstruktioner. Eller kanske snarare insikt i efterhand.

Emellertid är större delen av själva arbetet jag utför på sätt och vis rent teoretiskt. Jag bestämmer alltid i förväg hur ett verk ska utföras och det teoretiska arbetet kan ibland ta ett par år för ett enda verk. Genom att låta idén bli en maskin som gör konsten, undviker jag subjektiva beslut under själva gestaltandet av konceptet.

För att undvika eventuella missförstånd vill jag betona att jag alltså är praktiskt utövande konstnär. Jag förhåller mig förvisso till teorier i mitt arbete, men jag är inte en teoretiker. Bland annat därför vill jag gärna slippa svara på frågan om hur beroende konsten är av teori.

Om man inte kan tala för någon annan än sig själv, vad får det för konsekvenser?

Vad innebär en sådan begränsning, är det en begränsning eller en frihet?

Är det en fråga om moral/etik?

Jag vet inte riktigt om jag förstår frågan. För mig är det så självklart att man inte kan tala för någon annan, precis som att man inte kan föreställa sig det man aldrig förnummit eller som att människokroppen inte kan flyga, att jag inte funderat närmare på konsekvenserna. Jag ser det alltså inte som en fråga om moral och etik. Snarare ser jag det som en fråga om insikt i hur det mänskliga intellektet faktiskt fungerar.

Det fanns också en tidigare fråga, från Oscar, om utsatthet, utanförskap, ensamhet - i vilken grad, till vilken gräns man kan utsätta sig så att säga "för konsten"?

Vill gärna höra mer om det.

Jag kan missminna mig, men jag tror faktiskt att det var du, Clara, som initialt kom in på utsatthet, utanförskap och ensamhet. Därför tycker jag att det vore intressant om du kunde utveckla din syn på det.

Med tanke på att jag till exempel tatuerar in mina verk på min egen kropp är det kanske uppenbart att jag saknar gräns för vad man kan utsätta sig för för konsten. Dessutom tycker jag att jag har malt på tillräckligt nu och vill gärna höra hur ni ser på ovanstående frågeställningar.

Jag börjar känna mig lite ensam i diskussionen, som vore jag en självupptagen idiot som bara maler och maler utan att upptäcka att alla andra redan har gått sin väg och slutat lyssna för länge sedan. Är det så?

22:a februari – 25:e februari

jag har inte slutat lyssna.

jag kanske formulerar mig allt annat än väl ibland.

det jag var ute efter var snarast VAD av konst/litteratur/teori som påverkat er - vilka andra verk ni förhåller er till, inspireras av etc. ATT sådant pågår förstår jag också.

kanske ville jag också veta i vilken grad, om det finns någon gradskillnad, det är konst som inspirerar.

Att "sådant pågår" är nog inte så självklart för alla som du uttrycker det, Jenny. Framför allt är det knappast självklart hur man låter sig påverkas i sitt arbete av just de tre faktorerna. I mitt förra e-brev försökte jag förklara just hur jag förhåller mig till konst, litteratur och teori i mitt arbete. Därför är jag inte riktigt säker på om jag förstår din fråga. Var jag alltför vag i min förklaring, manne? Jag vet inte om jag kan förklara det mer ingående. Eftersom mitt privatliv och mitt konstnärskap är så tätt sammanflätat är det i stort sett omöjligt för mig att skilja på verk som påverkat mitt arbete och verk som påverkat mig som privatperson. Med risk för att jag fortfarande inte kommer att ha besvarat din fråga tillfredställande, ska jag ändå göra ett försök.

Det är framför allt konceptet jag arbetar utifrån som jag låter påverkas av litteratur och annan konst. Att jag även låter mitt arbete påverkas av spelfilm och musik i stor grad lämnar jag därhän med hänsyn till forumet.

De verk som har påverkat mitt koncept har alla den gemensamma nämnaren att de är biografier eller porträtt – främst självbiografier och självporträtt. Observera att jag med det inte menar att verket bygger på fakta eller ens handlar om en faktisk person. Fiktion fungerar minst lika bra. Det är det inre, det privata hos människorna i och bakom verken jag vill betrakta. Jag vill åt deras "själar".

Att studera andra människor och deras livsöden påverkar min insikt om mitt eget liv och det är ju just det mitt arbete bygger på.

För att ge några litterära exempel på vad jag menar kan jag nämna Gunilla Linn Perssons roman "Livstecken", Arundhati Roys "De små tingens gud" samt ett flertal verk av Kerstin Thorvall, Paul Auster och Albert Camus. Vidare har Anna Jörgensdotters roman "Pappa Pralin" haft direkt inflytande på mitt tatueringsprojekt.

Ibland låter jag litteratur medvetet påverka konceptet. Som exempel i mitt senast initierade projekt där jag gestaltar ett missbruk av centralstimulerande narkotika. Innan jag började arbeta praktiskt med de olika verken i projektet läste jag bland annat Jakob Ejersbos roman "Nordkraft" om amfetamin- och haschmissbrukande ungdomar i en dansk småstad.

Dock låter jag nästan aldrig mina idéer och själva utformningen av mitt arbete påverkas av litteratur. Det finns givetvis ett undantag som bekräftar regeln. Utformningen av mitt första medvetna konstverk, "Och ingen vet hurudan jag är", baseras helt på biografien med samma titel om Helene Schjerfbeck av Leena-Ahtola Moorhouse. Inom konsten är det Tehching Hsieh, Tracey Emin och Helene Schjerfbeck vars konstnärskap som har gjort störst intryck på mig. Hsieh och Emin har jag, till exempel, ohämmat stulit ett par idéer från. Jag ser det i och för sig mer som en "tribute to" än som stöld... Även Jenny Holzgers, Catti Brandelius och Dan Wolgers arbete har haft stort inflytande på mitt eget koncept. Marcel Duchamp behöver jag väl knappast ens nämna?

När det kommer till idéerna om och utformningen av de enskilda verken och hur de presenteras, är faktiskt den största "inspirationskällan" min egen vardag med de objekt, uttryck och fenomen som finns i den. På sätt och vis kan mina idéer liknas vid popkonstens kidnappning av olika format från den vardagliga och popkulturella sfären. De konstriktningar som jag tror haft störst inflytande på mitt arbete är, förutom popkonsten, konceptuell konst och minimalism. Det torde ju dock vara upp till teoretikerna att bedöma.

(tänker ofta själv att mina texter består först och främst av andra texter, mer än av erfarenheter ur mitt liv, att jag känner mig ganska tom, och som en sorts processor av text som gör ny text. vet att andra författare inte alls känner så, utan har en starkare känsla av att de uttrycker sig själva, sitt liv, något inte tidigare skrivet. därur tror jag min ovanstående fråga kommer)

Det låter så ensamt och sorgligt när du beskriver ditt arbete på det sättet. Som du säkert förstår av ovanstående harang är ditt koncept inget jag direkt känner igen mig själv i.

Jag tror nog att du kan din kulturhistoria bättre än att känna dig ensam om att arbeta som "en sorts processor av text som gör ny text". Såväl litteraturhistorien som konsthistorien består ju av en drös "processorer". Ta Joseph Kosuth, Nina Katchadourian eller Ulf Karl Olov Nilsson till exempel. Det här skriver jag inte för att, som en besserwisser, försöka slå dig på fingrarna utan snarare för att jag upplevde din beskrivning av ditt arbete som så negativt. Min kommentar är alltså ett kanske något plumpet försök till tröst.

med frågan om detta med att tala för andra tänkte jag på vad det innebär för konsten, frågan om representativitet kanske, vilka konsten kommer att tala för och till.

kanske också vad det innebär praktiskt - kan man bara göra konst OM sig själv, eller vad man ska säga, eller kan man göra ett verk som gestaltar något annat, kan man försöka, eller är det bara dömt att misslyckas, eller dumt, eller rentav förbjudet i någon mån.

Man kan väl göra konst om precis vad fan som helst, liksom man kan skriva om precis vad som helst? Vad det än må vara som man försöker sig på att gestalta, bör man vara medveten om att det alltid är vinklat efter ens egen subjektiva uppfattning. Någon annans version går ju aldrig att objektivt förmedla. Därför kan man inte tala för någon annan. Det handlar alltså, än en gång, inte om att vad man inte bör eller vad man inte får utan vad man inte kan. Jag hävdar att det är fullkomligt omöjligt. Människokroppen är inte förbjuden att flyga, men den kan inte. Jag vet inte om jag förmår vara tydligare än så.

För övrigt anser jag att "objektivitet" är benämningen på något icke-existerande.

men jag inser att det är en ganska stor och svår fråga, som jag har svårt att uttrycka tillräckligt bra. hoppas också att du, clara, vill göra ett inspel, när du har tid?

23:e februari

**Hej Oskar ..nu börjar det lugna ned sig för mig kan du sms a din mail adress..
Eller skriv ett mail till mig. Så hörs vi snart..
Clara**

Hej, Clara.

Jag blev verkligen glad över att få höra från dig igen. Jag har saknat dig i diskussionen och min avslutande fråga, om ingen längre orkar lyssna på mitt malande, i mitt sista e-brev var egentligen riktad till dig.

Hur som helst, så får du min e-adress här och jag bifogar även de frågor och svar som bollats mellan mig och Jenny. Texten i Arial är Jennys frågor, mina svar är skrivet med Times New Roman och ett sms från dig är återgivet i typsnittet fet Verdana. Min förhoppningen med detta är att det ska bli tydligt och läsbart för dig. De understrukna datumen som hittas här och var i texten anger när frågan skickades och när jag svarade.

28:e februari

tänkte på att det du sa oscar att det du finner det olyckligt att ej föreställa sig läsare/mottagare... de faktorer vi var inne på går inte att bortse ifrån men de kommer ändå in i ett senare skede. för mig skulle det vara förödande att föreställa mig mottagaren i själva skrivprocessen. skrivprocessen måste vara "ren"även om det är en illusion att den är det..men jag måste förhålla mig medvetet naiv i viss mån - i skrivandet, om inte vore det än mer omöjligt. än det redan är.

clara

apropå namn var det också speciellt att avsluta en text med sitt namn som i breven jag skrev till lyrikvännen...jag avslutade som ovan: clara men att namnet ingick i en text gjorde någonting med det, förstås. det kändes väldigt sårbart.

28:e februari

det var intressant läsning, är glad att jag är med i samtalet igen, men jag känner att det är svårt att sammanfatta alla tankar och det kanske inte heller behövs, utan vi fortsätter bara.... ber om tillåtelse att vara lite fragmentarisk, för så känner jag meig just nu...

jag är inte heller teoretiker, jag var ju inne på i det andra mailet att förhålla sig till skrivprocessen, som något organiskt, en del av mig ... det är inte oproblematiskt förstås, upplever ofta att det är omöjligt att skriva att säga teori kan vara inspirerande, att ta del av teori kan väcka saker i mig.

jag är inspirerad av konst av allt som väcker mig inifrån

28:e februari – 2:a mars

det jag tycker skulle vara väldigt fint, clara är om du kan tänka dig att fylla i lite i det samtal som pågått, där din röst saknas, och så kanske vi kan komma vidare genom det?
eller om du, oscar, har fler, andra frågor till clara?
detta skriver jag inte av lathet, utan för att jag verkligen är intresserad.

Jag skulle också väldigt gärna vilja höra Claras röst där den saknas i de tidigare e-breven. Det är ju just dig och dina funderingar, Clara, som jag så otåligt väntat på. Du får nog ge mig lite mer än de där två små e-breven för att jag ska bli nöjd.

Dessutom skulle jag vilja veta om du ser dina ordlösa pjäser som textbaserade arbeten och på vilket sätt i så fall. Du får gärna motivera dig, även om du inte ser på dem som text.

2:a mars

Hej oscar, jag bara svarar som hastigast, jag ska ta mig tid och bli utförligare, snart, det bara går inte just nu, jobbar, hysteriskt tempo, har gått in i väggen, eller nära på i alla fall.

Till: Eva Maria Ern
Ämne: SV: lyrikvän
Skickat: 2005-03-09 19:16
Bifogade filer:

Jag blev verkligen glad över engagemanget i ditt svar. När jag gav intervjun till dig, var jag inte säker på att du skulle vara tillräckligt intresserad ens för att orka läsa igenom den. Det var du ju tydligen...

Jag har faktiskt inte läst någonting av vad Jenny Tunedal har skrivit, så jag vet inte riktigt på vilket sätt hon känner sig som en processor. Mina hänvisningar var mest menade som exempel på konstnärer som kan uppfattas som processorer i allmänhet. Personligen är jag inte överförtjust i varken Kosuths eller Katchadourians verk.

Precis som du säger försöker jag ibland gestalta en slags processor i mina verk och ofta arbetar jag monotont och automatiskt i framställningen. Dock är det alltid utifrån mitt koncept och mina idéer. Det är alltså jag själv som skapar motorn och dess kapacitet. Jag bestämmer reglerna. Det tog ett tag innan jag själv insåg skillnaden och först höll jag på att svara Tunedal att jag arbetar likadant.

Vad gäller taggigheten är den absolut inte avsiktlig och jag har absolut ingenting emot Tunedal personligen. Däremot kan jag erkänna att jag har känt en viss trötthet inför ett par av hennes frågor.

Jag kan hålla med dig om att det finns något självgott över ditt sätt att "stå och pilla fram små naiva tankar". Det här ser jag dock som något fascinerande och vackert. Jag tror alltså att du ska akta dig för att bli snabbare och slarvigare.

Jag fortsätter gärna diskussionen om självmord, regler och kyla nå'n dag.

Till: Eva Maria Ern
Ämne: krönika
Skickat: 2005-03-30 19:10
Bifogade filer: Shick.doc, Shick presentation.doc

Här är krönikan jag skrev.

Observera att...

... tidningen har det märkliga namnet Shick.

... presentationen bad de mig skriva och jag försökte komma på saker som kan vara någorlunda intressant för studenter vid Högskolan i Kalmar.

... jag var tvungen att begränsa min text, inklusive presentationen, till maximalt 2000 tecken. Därför blir det tyvärr lite av en pisskvart.

Tack för idag.

chic [ʃikk] äv. **chick** adj. -t
-a stilfull, piffig, elegant
o.d.

1. Adjektiv

Att någon är chic betyder att någon är elegant, tjugig i synnerhet vad gäller kläder och utsmyckning.

2. Musikgrupp

Discogruppen "Chic" bildades av Bernard Edwards och Nile Rogers 1976. Gruppen debuterade 1977 med låten "Dance, Dance, Dance". Deras största hittar är "Le Freak" från 1978 och "Good Times" som kom året efter. Bernard Edwards avled den 18:e april 1996 på ett hotellrum i Tokyo.

3. Tidning

"Chic" är en utländsk herrtidning. Med herrtidning avses i allmänhet en tidning i magasinformat med både journalistiska reportage och pornografiska bildreportage. Exempel på svenska herrtidningar är "Aktuell Rapport", "Café", "Fibban", "Lektyr", "Moore" och "Slitz". Tidningar av denna typ brukar säljas i kiosker och vissa livsmedelsbutiker. Herrtidning är en eufemism för porrtidning, men omfattar också något mer rumsrena tidningar.

4. Bok

Karina Ericsson Wärn är författare till boken "Chic" med underrubriken "Den kompletta garderoben". Enligt Albert Bonniers förlag gör boken en till "ett proffs på shopping och en fullfjädrad stylist utan garderobsproblem". Tidningen "Vecko-Revyn" hävdar att "omslaget får det att pirra i kroppen – alldeles lila och glansigt".

5. Konditori

"Konditori Chic" är beläget på S:t Paulsgatan 31 vid Mariatorget i Stockholm. Deras pris för en kopp bryggkaffe och blåbärspaj med vaniljsås är, i skrivande stund, 45 kronor.

6. Studenttidning

Högskolan i Kalmar studenttidning heter däremot inte "Chic".

Oscar Guermouche är född 1977 i Stockholm, men uppväxt bland annat i Småland. Hans erfarenheter från Högskolan i Kalmar sträcker sig till ett ej avslutat naturvetenskapligt basår samt en avstängning från högskolekårens festlokal under hela läsåret 1999-2000.

Idag är Oscar Guermouche verksam konstnär och studerar det femåriga magisterprogrammet i fri konst på Konstfack i Stockholm. Vid avlagd magisterexamen har han sammanlagt åtta år av postgymnasiala konststudier bakom sig.

Oscar Guermouche baserar allt sitt konstnärliga arbete på text i någon form. Hans bidrag i tidningen bör dock inte betraktas som ett konstverk utan som en krönika.

Till: Jenny Tunedal, Clara Diesen
Ämne:
Skickat: 2005-04-11 16:53
Bifogade filer:

Hej, Clara (och Jenny).

Även om identitet är något av en hjärtefråga för mig, tycker jag också att det vore av intresse att byta samtalsämne ett tag. Jag tror att vi båda har någorlunda lyckats förmedla vår respektive syn och uppfattning så långt det går utan att börja prata förbi varandra. Det upplever jag annars är en risk när parterna har så olika grund i respektive resonemang som du och jag tydligen har.

Med min fråga till dig den 2:a mars, gjorde jag ett tappert försök att styra över samtalet till text, som jag ser som din hemmaplan. Du nappade inte riktigt... Vi kanske kan diskutera text utifrån en annan vinkel än just huruvida ett verk är textbaserat eller inte?

Min egen kropp finns ju ständigt här som ett jävla ok och påminner mig skadeglatt om sin existens. Ett samtal om kropp skulle alltså inte heller kännas särskilt långsökt för mig. Eftersom du har arbetat konstnärligt med andras kroppar och jag bara med min egen, har du säkert kommit mycket längre i dina funderingar om ämnet än jag har, men jag lovar att göra ett tappert försök att hänga med.

För tillfället är jag mitt uppe i ett tillfälligt samarbete med en av "bröderna Barsky". I det projektet har jag tvingats byta rum till det offentliga. Tankar om rum är därför något jag har huvudet mer fyllt av nu än annars. Vad är definitionen för "det offentliga rummet", till exempel? Som parentes kan nämnas att jag för några månader sedan bevittnade en paneldebatt kring Magnus Bärtås verk "Kvarteret Fältöversten". Bland andra deltog Philippe Legros som är kanslichef för Stockholms konstkansli. Där ägnar man sig just åt konst och utsmyckning i "det offentliga rummet". Detta till trots hade han mycket pinsamma svårigheter att besvara den frågan. Måhända säger detta mer om Legros intellekt och verbala kapacitet än om det komplexa i definitionen, men jag har också vissa problem med att formulera en heltäckande sammanfattning av vilka rum som är offentliga. Finns de alls kvar eller har de ätits upp av kapitalismens och neoliberalismens två hjärtebarn, "marknaden" och "valfriheten", och då förvandlats till något slags "Offentliga Rummet AB"? Det blev en lång parentes... Vi behöver inte alls diskutera det offentliga rummet och vi kanske inte ens bör diskutera politik i det här forumet. Några av de frågor jag själv brottas med råkade bara rinna ur mig. Istället kanske vi kan diskutera vad som händer med en litterär text förflyttad till konstrummet och vice versa eller vad som händer med dina litterära verk när de förflyttas till teaterscenen?

Vad jag försöker säga är att jag gärna diskuterar precis vad som helst, bara du finns där och svarar ibland. Tror du att du skulle kunna göra det? Om du är tveksam till om du kan/vill fortsätta samtalet, tycker jag att det är bättre att vi avslutar projektet nu innan vi hinner slösa bort mer tid och energi. Det har varit mycket intressant och givande att få en liten inblick i Jennys tankevärld, men det är ju faktiskt för att få ta del av ditt resonemang som jag deltar i samtalet. Inte minst för att det på många sätt är diametralt olikt mitt eget. Att bara få mala på om mina tankar, är varken särskilt intressant eller utvecklande för mig.

Bollen ligger (fortfarande) hos dig, Clara och jag hoppas på att få höra från dig snart.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

Till: Magdalena Dziurlikowska
Ämne: SV: råd
Skickat: 2005-04-24 09:59
Bifogade filer:

Det spelar ingen roll hur tydlig man är; folk fattar ju ändå ingenting. Skriver du att det är ett självporträtt, är risken stor att du begränsar tolkningsmöjligheterna för betraktaren istället för att förtydliga. Visst är verket ett självporträtt i många meningar, men just ordet "sjelvporträtt" uppfattar jag har en ganska smal betydelse.

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Monica Nyström
Ämne:
Skickat: 2005-05-02 11:53
Bifogade filer:

Mitt namn är Oscar Guermouche och jag studerar andra året vid Institutionen för konst på högskolan Konstfack i Stockholm. Jag har för närvarande snart fem års eftergymnasiala konststudier bakom mig och efter ytterliggare tre år på Konstfack erhåller jag min magisterexamen i fri konst.

I mitt konstnärskap har jag allt som oftast kommit att arbeta med text. Den primära anledningen är att text, såväl grafiskt som språkligt, alltid fascinerat mig samt att det är ett redskap jag behärskar och känner mig trygg i. Dessutom är text ett allmänt vedertaget sätt att kommunicera och därför tror jag att många kan relatera till det på ett helt annat sätt än exempelvis de mer formalistiska mediernas interna symbolspråk.

Användandet av text har gett mig en relativt stark konstnärlig identitet. Bland annat har jag publicerats i boken "Text", som är en antologi över svensk textbaserad konst. Vidare deltar jag just nu i en intervjuserie för tidskriften "Lyrikvännen" om bland annat just textbaserad gestaltning.

Även om grunden i mina verk utgörs av text byter jag envist material för varje utformning. Ett verk är i formen av en bok, ett annat är i formen av en film, ett tredje är i formen av en hemsida på internet och så vidare. Att jag hela tiden byter material gör det tyvärr omöjligt för mig att utveckla praktisk kunskap inom något område. Därför måste jag hela tiden ta hjälp av andra som kan utföra de praktiska detaljerna i mitt arbete. Då konstnärskapet är allt annat än särskilt lukrativt är det pinsamt sällan som jag kan erbjuda dessa människor en rimlig ekonomisk kompensation för det arbete de utför. Därför får jag ofta erbjuda gentjänster eller – ännu oftare – vädja till folks Goda Vilja. Med det här brevet vill jag vädja till den Goda Viljan hos Er.

Mitt senast initierade projekt kretsar kring hur dagens textbaserade kommunikation med bland annat sms och e-post påverkar det svenska språket. Att vårt talspråk skiljer sig från vårt skriftspråk är nog allmänt bekant. I vår vardagliga textbaserade kommunikation har det dock uppstått ett mellanting av dessa båda. Detta mellanting har dessutom blivit allmänt accepterat i användandet av sms och e-post.

Vissa verkar befara att detta kan bidra till en försämring av förmågan att uttrycka sig skriftligt hos allmänheten. Jag ser, tvärtom, en möjlighet att just förmågan att uttrycka sig skriftligt kan förbättras genom ett mer frekvent användande av textbaserad vardagskommunikation. Eftersom jag är praktiskt utövande konstnär och inte forskare, har jag inga planer på att försöka bevisa min antites. Däremot vill jag gestalta exempel på hur användandet av just sms-meddelanden har skapat subkulturella former av det svenska språket.

Liksom slangord integreras i "det riktiga" språket, integreras även sms-kulturens skriftliga härmningar av talspråk till "det riktiga" skriftspråket. Från en början har dessa "talspråkshärmningar" bildat ett internt och delvis omedvetet exkluderande kodspråk. Dessa kodspråk byggs ofta upp spontant och utan att följa någon mall eller givna regler. I och med hur lätt och billigt det är att kommunicera idag har dessa koder snabbt spridits utanför de olika subkulturerna och börjat bli någorlunda allmänt vedertagna. Det är den här språkliga utvecklingen som fascinerat mig och som jag valt att presentera i mitt senaste verk.

Jag har fått kopiera dialoger i sms-form mellan personer som tillhör olika subkulturella grupper. Totalt rör det sig om ett knappt femtiotal meddelanden, varav samtliga innehåller någon form av ett omedvetet och internt kodat språk. Meddelandena är alltså helt autentiska och har tagits direkt från de olika personernas vardagliga kommunikation. I min målsättning att betona den här autenticiteten samt förtydliga i vilken form kommunikationen äger rum, har jag tvingats till vissa praktiska och konceptuella slutsatser. Bland annat att presentationen kräver två utseendemässigt identiska mobiltelefoner. Det är här jag hoppas att Ni på LM Ericsson kan komma in. Mobiltelefonerna måste nämligen manipuleras. Textmeddelandena ska visas i mobiltelefonernas skärmar, men likt en Power Point-presentation där jag kan förutbestämma vilket meddelande som ska visas när och hur länge. Att ge en närmare och tydligare beskrivning än så av min idé är av utrymmesmässiga skäl svårt att ge i det här brevet. Därför hoppas jag på ett samtal med Er där jag kan få förtydliga mig och besvara Era eventuella frågor.

Initialt skrev jag att jag inte kan mer än vädja till Er goda vilja. Det är dock inte riktigt sant. Jag erbjuder mig även att, om så önskas, nämna samt visa Ert varumärke vid varje presentation av verket. Dessutom får Ni ju automatisk produktplacering i verket genom de två mobiltelefonerna. Om det finns andra eller fler önskemål beträffande eventuella motprestationer, är jag öppen för förslag.

Min förhoppning är att jag har lyckats intressera Er för mitt projekt och att Ni ser en möjlighet till något slags samarbete. Självklart hoppas jag också att få höra från Er så snart som möjligt.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst

Konstfack

Till: Monica Nyström
Ämne:
Skickat: 2005-05-13 15:52
Bifogade filer:

Hej, Monica.

Måndagen den 2:a maj talades vi vid i telefon. Jag sökte egentligen Dusyant Patel. Mitt ärende gällde ett konstprojekt som jag behöver LM Ericssons hjälp för att förverkliga.

Enligt överenskommelse e-postade jag, samma dag, en lite mer utförlig projektbeskrivning till Dig. Sedan dess har jag inte hört någonting från Er. Med det här e-brevet vill jag bara förvissa mig om att jag inte blivit bortglömd.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Erik Åkesson
Ämne: misslyckad utvikning
Skickat: 2005-05-18 05:08
Bifogade filer:

Hej, Erik.

Jag tog din kritik på allvar om att du inte riktigt kan se mig i mina tidigare verk. Dock påstod du dig kunna det i fragmentet av mitt senaste verk, "Dn hund är sjuk", där jag presenterar en sms-baserad dialog mellan kokainmissbrukare.

Säkerligen har du själv råkat ut för att få tunnelseende och/eller en slags "hemmablindhet" någon gång. Hur som helst, händer det mig då och då. Nu befarar jag att det skett igen. I mina ögon viker jag nämligen ut mig minst lika mycket i mina tidigare verk som i det senaste. Det vore därför nyttigt och intressant för mig att höra dig utveckla vari du anser mig brista i "utvikning". Att vika ut mig själv och mina små egenheter är nämligen hela ambitionen med mitt konstnärskap.

Kanske har du tid och lust att ha ett litet ateljésamtal med mig någon gång under vårterminens sista veckor eller någon gång under höstterminen. Eftersom jag inte kan erbjuda någon rimlig konkret/materiell ersättning, har jag full förståelse för om du tackar nej till min invit. Om du tackar ja, vore jag emellertid oerhört tacksam och hoppas att jag kan göra dig en gentjänst nå'n dag.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche (på fyllan)

Till: Bitte Andersson, Markus Öhrn, Peter Ahlgren
Ämne: VB: åk 2 indiv. inriktning
Skickat: 2005-05-23 20:09
Bifogade filer: Regeln som strategi.doc

Se bifogat dokument.

referat av Ulf Lundins uppsats ”Regeln som strategi”

sida 1

Regler som konstnärerna givit sig själva av fri vilja och som är tidsbegränsade. De är inte genremässiga utan personliga förhållningsorder, som styr hur konstnären skall bete sig i en viss situation eller under en viss tid, till exempel under en utställning eller under den tid det tar att genomföra projektet.

sida 4

Eftersom koncept är så tätt sammankopplat med språk är grundmaterialet i konceptuell konst språk.

sida 5-7

Redan 1917 definerade [Marcel Duchamp] konstnären som en vilken omformulerade världen och omskapade mening genom språket, istället för att vara en hantverkare som gjorde föremål för ögats njutning.

”I Frankrike finns ett gammalt ordspråk, ’dum som en målare’. Målaren ansågs vara dum, medan poeten och författaren var väldigt intelligent. Jag ville vara intelligent. [...] Allt mitt måleri från perioden innan ’Naken’ var visuellt måleri. Sedan kom jag till idén. Jag tyckte att den idémässiga formuleringen var ett sätt att komma bort från influenser.”

Duchamps tes om att konst inte skall vara för ögats njutning har haft en oerhörd genomslagskraft och inte bara påverkat konceptkonsten utan också till exempel Fluxus och Minimalismen och i deras förlängning Land-art.

sida 7-9

[Sol le Witt] hävdar att konceptkonstnären i motsatt till den traditionella konstnären skicklighet som hantverkare vanligtvis var helt ointressant.

Sol le Witt gör skillnad på koncept och idé. Koncept anger den generella riktningen medan idén är delarna. Idén förverkligar konceptet.

[Sol le Witt] ansåg att om en konstnär vill utforska en idé helt och fullt skall han eller hon försöka att undvika godtyckliga och chansartade beslut och helt bortse ifrån de estetiska smakomdömena. Genom att bestämma innan hur verket skall utföras och låta idén bli en maskin som gör konsten så kan man undvika subjektiva beslut på vägen. Han förespråkar att det färdiga resultatet skall se så enkelt ut som möjligt. Man kan, enligt le Witt, inte dölja en dålig idé med ett snyggt utförande, och det var idéer det handlade om.

Han betonar också att alla steg i processen, och allting som kommer ur den är viktigt. Noteringar, skisser, teckningar, misslyckade verk, tankar och konversationer – allt som kan säga något om konstnärens tankeprocess är av värde. Ibland till och med intressantare och därmed också viktigare än det färdiga arbetet.

Han betonar att en metod för att skaffa sig nya erfarenheter är att till varje pris följa en intuitiv idé.

Istället beskyller han formalistisk konst för att vara rationell och förutsägbar och därmed helt oförmögen att generera nya idéer och tankar.

sida 9 och 10

1968 skrev Lucy Lippard och John Chadler en artikel som de kallar ”The Dematerialization of Art”. Där jämför de konsten med ord, alltså tecken som bär idéer. Konsten är ingenting i sig själv utan symboler som representerar någonting annat. Ett sådant arbete är inte slutgiltigt utan ett medium som förmedlar något som startar en process hos betraktaren. Mediet, eller det materiella konstverket, är alltså inte budskapet.

Denna idé om att konsten kunde representera någonting utanför sig själv, konstens språk, talade tvärt emot den viktige New York-kritikern Greenbergs modernism där ett konstverk bara relaterade till sitt eget medium.

Jack Burnham [...] var den förste amerikanske kritiker som analyserade konceptkonsten ur en strukturalistisk synvinkel.

Konceptuell konst kan helt sakna signifikant (objekt) som relaterar till det signifierade (idé). Signifikanten kan naturligtvis vara ett fotografi, en text, en karta eller en teckning som ett bevis på att det signifierade, men den behöver inte existera som ett fysiskt objekt.

sida 12 och 13

Kosuth vänder sig mot den formalistiska konsten som enligt honom bara handlar om utseende. Eftersom den bara tar estetiska hänsyn saknar den, enligt honom, de förutsättningar som krävs för att kalla någonting konst. Den formella konsten är ingenting annat än dekoration och övningar i estetik.

[Kosuth] påstår att konsten tar vid där filosofin slutar.

Starkt påverkad av Wittgenstein hävdar Kosuth att det ”outsagda är utsagt därför att det är utsägbart.”

Det Kosuth vill påstå är att konceptkonsten med sina nya möjligheter erbjuder ett sätt att närma sig det utsagda.

sida 14

Konceptualismen utgjorde slutet på modernismen och signalerade början på postmodernismen.

sida 17, 20, 26, 28, 29 och 34

[Vito Acconci] fokuserar på sig själv i förhållande till världen runt omkring honom och inte på sig själv som sådan.

[Chris] Burden berättar hur han började tycka om att ligga där i sin säng och han funderade på att ligga kvar efter det att utställningen var slut. Den tionde mars gick han dock ur sängen, för det var det som han hade bestämt innan han påbörjat verket. ”I had started liking it there, and seriously considered staying there, but I didn't because I knew I just couldn't.”

Chris Burden har sagt att han föredrar fotografiet, som dokumentation framför video eller rörlig film för att människor inser att stillbilden bara är en symbol för sitt motiv.

Vad [Burden och Acconci] skulle göra är så tydligt definierat av de regler som de ställt upp för sig själva, att deras performances oftast är möjliga att beskriva i två eller tre rader text.

[...] istället för att koncentrera sig på hur verket presenteras fokusera på det konstnärliga innehållet.

Genom att redovisa vad som gjorts eller vad som skulle göras försökte [Vito Acconci] att avmystifiera sin roll som konstnär. Genom att visa hela processen avdramatiserades subjektets roll. [...] Att han, och många med honom talade så mycket om intentionerna med sina verk var [...] ett försök till att fokusera på verkets innehåll och göra det mer gripbart för betraktaren. [...] De regler Acconci satte upp för sina performances var så tydliga att i princip vem som helst kunde ha genomfört verken.

sida 23

On Kawara målar alltså inte varje dag men påbörjar han en målning så skall den avslutas före midnatt samma dag, eller så förstör han den. On Kawara ser sina datummalningar som ett pågående arbete som kommer att fullbordas den dag han avlider.

sida 24, 29, 30, 40

[Sophie Calle] ger sig dock in i en privat sfär som man inte så ofta finner hos konceptualisterna på sextioalet.

I alla [Sophie Calles] arbeten är hennes personlighet extremt framträdande.

Istället är det Calles person som framstår allt tydligare. Hennes spekulationer, antaganden och drömmar säger mer om henne själv än vad det säger om Henri B. [...] Alla Sophie Calles verk utgår i så hög grad från hennes egen person, att de blir till ett slags självporträtt.

Sophie Calle räknas oftast inte som konceptkonstnär, men bär på ett tydligt arv ifrån dem.

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Meta Isaeus-Berlin
Ämne:
Skickat: 2005-05-24 13:01
Bifogade filer:

Grattis, Meta!

Du är en av dem som vi studenter helst skulle vilja se som vår nya professor! Därför hoppas vi innerligt att Du vill söka den nyligen utlysta tjänsten som professor i konst på Konstfack.

Anställningen avser 70% av heltid i högst fem år med möjlighet till förnyad anställning utan ledigkungsörande till sammanlagt högst tio år totalt. Tillträde 1:a december 2005.

Dina anställningshandlingar måste ha inkommit till Konstfack senast den 13:e juni i år.

Kungörelsen hittar Du på Konstfacks hemsida, www.konstfack.se. Du kan också få mer upplysningar om tjänsten från Gunnel Pettersson, prefekt vid Institutionen för konst. Hon nås på telefonnummer 08-450 41 00.

Med vänliga hälsningar från konststudenterna.

Institutionen för konst
Konstfack
Box 3601
12627 Stockholm

Till: Institutionen för konst
Ämne: tråkiga nyheter
Skickat: 2005-05-30 15:57
Bifogade filer:

Hej!

Enligt vad jag erfar var Meta de flesta studenters förstahandsval som ny professor. Dock kommer hon inte söka tjänsten. De två andra föreslagna, Mamma och Eva Löfdahl, har ännu inte svarat alls på min förfrågan/uppmaning.

Personligen ser jag vissa aber med att dessa två. Förutom att Eva Löfdahl har varit delaktig i utsmyckningen av Stortorget i den småländska staden Kalmar, har ingen av de studenter jag har pratat med någon som helst koll på hur hennes konstnärskap ser ut. Problemet med Karin Mamma Andersson, som jag ser det, är hennes bristande/obefintliga erfarenhet av att arbeta på en högre institutionell nivå. Steget från att vara lärare på en liten förberedande konstskola till att bli professor på en konsthögskola är, i mina ögon, gigantiskt. Återigen vill jag poängtera att detta är mina egna, högst subjektiva reflektioner. För mig känns dock både Andersson och Löfdahl som två väldigt osäkra kort. Därför undrar jag om det är någon som kan komma på någon mer person, som uppfyller våra krav, som vi kan uppmana att söka.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

Till: Institutionen för konst
Ämne: förtydligande
Skickat: 2005-05-30 18:37
Bifogade filer:

Kära vänner och kollegor,

Jag vill bara förtydliga att jag varken påtagit mig eller ombetts ta någon slags roll som enmansjury med ansvaret för att bedöma vilka personer som kan anses vara lämpliga som tilltänkt professor. Det ansvaret ligger helt på AU, där jag, för övrigt, inte längre har institutionens förtroende att få delta.

Det enda jag har ombetts och accepterat att göra, är att formulera en informell uppmaning till de personer, som ett flertal av oss studenter tydligen har uttryckt ett önskemål om att få se som professor. Som jag ser det, har jag löst den uppgiften.

Mitt senaste e-brev (med rubriken ”tråkiga nyheter”) skickade jag, för att jag tror att svaret från Meta Isaeus-Berlin är av intresse för såväl studenter som personal på institutionen. Att mitt e-brev dessutom råkade innehålla några av mina personliga reflektioner, hoppas jag att ni kan förbise. Jag gjorde bara ett försök att väcka en tanke – inte starta en debatt! Personligen vet jag nämligen precis vilka personer jag i första, andra, tredje och fjärde hand önskar ha som professor, men det är – som sagt – inte min uppgift att föreslå. Lika lite är det min uppgift att ta emot enskilda studenters förslag på vem som ska få en uppmaning att söka tjänsten.

Om ett flertal studenter däremot kan enas om någon eller några fler personer som förtjänar en personlig uppmaning att söka tjänsten, så skriver jag gladeligen fler brev. Dock får ni hemskt gärna använda er av någon eller något annat än mig och min e-post som förslagslåda eller debattforum. Vänd er exempelvis till våra förtroendevalda i AU.

Tack på förhand.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

Till: Thomas Elovsson
Ämne: SV: ny professor
Skickat: 2005-05-31 10:44
Bifogade filer:

Nämen, Thomas...! Uttryckte jag mig verkligen så otydligt? Om du läser mina meddelanden en gång till och försöker koncentrera dig lite, så kanske du inser att poängen med mitt e-brev inte var att ifrågasätta Eva Löfdahls lämplighet som professor. Poängen var inte heller att försöka hävda att ingen känner till Eva Löfdahls konstnärskap.

Det jag däremot ställde - och fortfarande ställer - mig jävligt frågande till är om hon verkligen är den person flest studenter vill se som ny professor. Faktum kvartstår nämligen att ingen av de studenter jag pratat med, känner till varken henne eller hennes arbete. Att jag då författat ett personligt brev till henne med raden "Du är en av dem som vi studenter helst skulle vilja se som vår nya professor" känns nu något märkligt. Efter två veckors letande har jag nämligen inte hittat någon av de här studenterna som påstås vilja se Eva Löfdahl som vår nya professor. Därför - och inte av någon annan anledning - ville jag be mina medstudenter att tänka efter och fundera på om det kanske kan finnas ytterligare någon som skulle kunna vara värd att uppmanas söka tjänsten.

Uppenbarligen måste jag även förklara - än en jävla gång - för dig att det är inte jag som föreslår vilka vi ska uppmana söka professorstjänsten. Jag skriver bara brevet! Vad är det i den lilla meningen på fyra ord som är så jävla svår att begripa? Måste jag rita en bild för att myntet ska trilla ned?

För övrigt kan jag berätta för dig att det är jag som upplyst merparten av de studenter jag pratat med om Eva Löfdahls delaktighet i utsmyckningen av Stortorget i Kalmar. Jag tog det som ett exempel på hennes arbete, eftersom det är tämligen aktuellt och uppmärksammat. Du behöver alltså inte agera Bror Duktig inför mig och berätta att "lite researcharbete kan aldrig skada". Vem tror du att du är? Det är du som förvånar mig, Thomas, när du kommer med oprovocerat syrliga kommentarer av en karaktär som jag uppfattar som snubblande nära ett personangrepp. Jag betackar mig för sådana utspel i fortsättningen.

Om du någon gång känner ett behov av att göra liknande påhopp, råder jag dig bestämt att du vänder dig till någon annan än mig. Jag hoppas att jag uttrycker mig tillräckligt tydligt.

Du har gjort mig besviken.

Oscar Guermouche

Till: Gunnel Pettersson
Ämne: SV: inaktuell adress?
Skickat: 2005-06-01 12:53
Bifogade filer:

Det har inte varit "förödande", Gunnel. Det har bara varit en aningen ansträngande att inom loppet av ett dygn få ta emot drygt 20 personliga e-brev, där såväl personal som studenter på institutionen behagar kommentera än det ena än det andra i brevet jag skickade till Meta. Droppen kom när Kira till och med börjar ifrågasätta ordet "konststudenterna"...

Jag känner mig alltså inte plågad, bara trött och irriterad. Framför allt är jag irriterad på mig själv, som var naiv nog att inte inse varken omfattning eller nivå på det efterspel, jag borde ha förutsett skulle komma. För min egen del känns det nämligen inte särskilt viktigt vem som blir professor. Jag fortsätter med mina arbeten, oberoende av om vi får Mathew Barney eller Kicki Danielsson som professor. Det spelar ingen roll. Däremot är det viktigt för mig att Institutionen för konst, som kollektiv, är harmoniskt. Det är ett kollektiv som jag ju själv valt att ingå i och därför vill jag gärna bidra med vad jag kan. Om kollektivet har en önskan om att vissa personer söker tjänsten, tar jag gladeligen på mig ansvaret att påverka - utefter min lilla förmåga - så att den önskan uppfylls. Den här gången blev ansvaret bara lite för tungt att bära...

Vad gäller din information om Gunilla Klingberg och hennes adress, ställer jag mig helt frågande. Enligt de instruktioner jag fick av de förtroendevalda eleverna i AU/UN, skulle Eva Löfdahl, Karin Mamma Andersson och Meta Isaeus-Berlin uppmanas att söka tjänsten som professor i konst. Gunilla Klingberg har aldrig nämnts för mig i sammanhanget.

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Thomas Elovsson
Ämne:
Skickat: 2005-06-02 12:35
Bifogade filer:

Hej, Thomas.

Jag vill verkligen be om ursäkt för den överdrivet hårda tonen och de provocerat oförsämnda formuleringarna i mitt e-brev till dig, Thomas. Vårt möte igår på T-centralen skedde så hastigt, så jag vet inte om jag hann vara tydlig nog. Att uttrycka mig i tal, är inte heller min starkaste sida. Därför väljer jag att försöka uttrycka mig skriftligt.

Som jag berättade för dig, tog jag faktiskt väldigt illa vid mig av ditt, som jag då uppfattade det, illa dolda försök att trycka ned mig i skorna. Jag upplevde det verkligen som en örfil och att den kom från just dig, gjorde att det sved extra hårt. Att jag, innan du skickade ditt e-brev, dessutom hade fått ett 20-tal påhopp om mitt meddelande angående professuren, gjorde mig förmodligen extra känslig och defensivt inställd. Det är dock ingen ursäkt till att uttrycka sig så hårt som jag gjorde och jag ångrar mig. En av mina sämre vanor har alltid varit att besvara en knuff med en serie knytnävslag - såväl bildligt som bokstavligt. Dock trodde jag mig ha lärt mig att någorlunda kontrollera den här ovanan vid det här laget. Tydligt icke, sa Nicke. Jag ser själv det pinsamma i att jag, vid 27 års ålder, inte hunnit utveckla min sociala (o)förmåga mer. Att du var storsint nog att be om ursäkt först, gör att jag skäms än mer.

Min respekt för dig som konstnär, pedagog och individ är genuin och jag vill inte vara orsaken till att vår framtida kontakt grusas. Jag hoppas därför att du, så småningom, kan förlåta mitt lilla utbrott i förrgår morse, så att vi kan ta nya tag i höst Under mitt sommaruppehåll får jag nog träna lite på att knyta näven i fickan och räkna till tio samt leka lite med tanken att alla människor kanske inte är ute efter att göra mig illa.

Än en gång vill jag poängtera att jag inte försöker ursäkta mitt beteende. Jag vill bara ge en förklaring och be om förlåtelse.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

Till: Felix Gmelin
Ämne:
Skickat: 2005-06-04 17:16
Bifogade filer:

Det här e-brevet är dig tillhanda, Felix. Även om jag står för de uppfattningar jag redovisar nedan, vill jag inte att de blottläggs till allmän beskådning. Särskilt inte på det lite oförsiktigt avslappnade sätt jag formulerar dem här. Min förhoppning är att du kan acceptera det och därmed inte låter någon annan ta del av nedanstående rader. Det här skriver jag inte för att jag misstänker dig för att vara en skvallerbytta utan för att jag har orsakat tillräckligt med blåsväder de sista veckorna.

Hej, Felix.

Jag kan tyvärr inte patai telefon just nu, men med ditt sms, som jag fick av dig idag, antar jag att du menar att Thomas Elovsson skulle kunna vara en lämplig kandidat till den utlysta professuren. Jag tror också att Thomas skulle funka hur bra som helst på en professorstjänst. Precis som du skrev, är han verkligen otroligt lojal gentemot institutionen och oss studenter. Dessutom verkar hans ansvarskänsla och engagemang i desamma, i det närmaste, sakna gränser. Personligen tycker jag förvisso att en inställning som Thomas, borde vara en självklarhet att kunna kräva av någon som tar på sig ansvaret som professor.

Tyvärr är det sorgligt uppenbart att alla inte delar det resonemanget med mig. För om så vore, skulle en person som Marysia Lewandowska aldrig ens komma på tal för en professur. Det verkar som om hennes engagemang i institutionens angelägenheter, förutom hennes egen studentgrupp, är obefintlig. Det finns studenter på institutionen som faktiskt aldrig ens har sett henne. Frågan väcks lätt hos mig om det verkligen är så att hon har tagit jobbet för att hon innerligt brinner för institutionella och pedagogiska frågor eller om hon bara ser Konstfack som en mjölkko att få pengar från för att finansiera sina egna projekt. Jag påstår inte att det är så utan bara att tanken har slagit mig och av snacket i studentköket att döma, så är det inte bara jag som har slagits av den tanken. Även om jag inte känner Thomas privat, skulle jag tveklöst slå vad, med vänster lillfinger som insats, på att han däremot skulle ta sig an rollen på föredömligt sätt.

(Jag vill understryka att jag menar att det här är mina krav/förväntningar på hur en professor bör agera. Som adjunkt, till exempel, tycker jag absolut inte att man har liknande krav på tillgänglighet och ett helhjärtat engagemang i hela institutionen. Ansvaret gentemot sin studentgrupp anser jag dock vara detsamma, hur man än tituleras.)

En professur är inte bara ett jobb utan ett tungt och oerhört viktigt ansvar. Den som tar på sig det ansvaret, tycker jag, ska vara beredd att göra stora avkall på sitt eget konstnärliga arbete under anställningsperioden. Det avkallet upplever jag inte att Marysia ens har funderat på att göra, men jag är ganska övertygad om att Thomas skulle göra det.

En annan faktor som gör att jag tror att Thomas skulle bli en utmärkt professor just hos oss, är hans konstnärskap. Bland oss studenter finns det en allmän uppfattning om att institutionen är väldigt teoretiskt och konceptuellt präglad. Många önskar därför att den nya professorns konstnärskap ska vara mer åt det visuellt poetiska hållet – en målare, helst. I de här diskussionerna har jag snabbt insett att jag är ganska ensam om min diametralt motsatta uppfattning. Jag upplever det nämligen som att institutionen har så att det räcker och blir över av visuell poesi och på tok för lite teori och koncept. Det finns ju en anledning till att jag sökte till Malmö konsthögskola i först hand...

Thomas konstnärskap ser jag som något av en kompromiss mellan de andra studenternas önskemål och mitt eget önskemål om att den nya professorn ska vara en stenhård konceptkonstnär, teoretisk matematiker och/eller filosof. I hans eget arbete finns nog tillräckligt med komposition, visuell poesi och känslouttryck och annat flum (det där var lite skämtsamt menat) för att tillfredställa den mest inbitna målaren. Samtidigt har jag märkt att han inte har några problem att diskutera konst i rent konceptuella termer. Även i hans eget arbete finns det flera små spår av teoretiska, konceptuella och idébaserade ställningstaganden. En fin liten kompromiss, alltså.

Krissan ser jag däremot inte som en kompromiss! Jag är skeptisk till om hon ens är kapabel till att stava till ordet koncept och ibland undrar jag om hon inte fått för sig att postmodernism egentligen är begreppet för Postens omstrukturerings. Hon är en av de föreslagna till professuren och jag överväger på fullaste allvar att avlägga min magisterexamen på någon annan av Sveriges konsthögskolor, om hon skulle få tjänsten.

Att jag tror att de flesta som träffar Thomas upplever honom som en avslappnad, trevlig och ödmjuk person, gör honom ju inte mindre lämplig för tjänsten. Tvärtom.

Det finns dock några aber. För det första är Thomas man. Eftersom snedrekrytering mellan könen bland professorena på Konstfack fortfarande är pinsamt påtaglig, är de flesta ense om att vi bör fokusera på att få en kvinna till tjänsten. Jag är inte av någon annan uppfattning. Ändå blir jag lite besviken och irriterad över det resonemanget – eller snarare att resonemanget slutar redan där. Att de enda, av all personal på hela skolan, med

utomeuropeisk etnicitet är våra lokalvårdare, verkar det inte vara någon som ens lagt märke till. Att det likaså råder total avsaknad bland de högre posterna av personer med, till exempel, en socioekonomisk bakgrund som vi fortfarande lite slarvigt kallar "arbetarklass" eller en öppet "avvikande" sexuell läggning, verkar inte heller vara särskilt anmärkningsvärt.

För mig är inte det ena viktigare än det andra. Tvärtom ser jag det som otroligt naivt att tro att man kan ta itu med de olika diskrimineringsproblemen ett efter ett. Alla de problemen grundar sig ju i en och samma brist på respekt och acceptans för samt fördomar gentemot alla individer som, på något sätt, skiljer sig från normen. De som inte ens märkt hur extremt homogent kollegiet på institutionen är, men samtidigt är beredda att gå över lik för att den nya professorn ska vara en kvinna, upplever jag som farsartat ignoranta, inskränkta och trångsynta.

Tyvär är jag själv för bekväm och oengagerad för att ta den här diskussionen. Jag har bara fem år på mig att utnyttja Konstfacks resurser och det är precis vad jag planerar att ägna tiden åt. Det är inte min uppgift att, likt en besser wisser, förklara för mer eller mindre vuxna och mer eller mindre intellektuella människor att det är, i stort sett, lika diskriminerande att anställa Eva Löfdahl som professor som det är att anställa Thomas Elovsson. Jag är här för att arbeta. Att jag över huvud taget lade mig i den e-postbaserade debatten om professorstjänsten var bara ett klumpigt misstag och jag har nu dragit mig ur fullständigt.

Dessutom är jag ju lite av bångstyrig snorunge i trotsåldern, gömd i en 27-åring kropp. Därför kommer jag att fortsätta med mina projekt precis som planerat, oavsett om vi får Mathew Barney eller Kicki Danielsson som professor. Av den anledningen känns inte frågan om vem som ska ta över Anders kontor, särskilt viktig för mig. Så länge det inte blir Krissan, vill säga... Det skulle jag faktiskt se som en katastrof.

Bland annat på grund av de aber jag redovisat ovan, tänker jag inte ta på mig att försöka få ihop en studentstött uppmaning till Thomas Elovsson om att söka tjänsten. Ett annat skäl är att jag personligen helst ser Magnus Bårtås på positionen.

Jag hoppas att du inte har tråkats ut till döds av mitt omständiga och långa svar. I så fall antar jag i och för sig att du slutat läsa före länge se'n...

Om vi inte ses eller hörs förr, önskar jag dig en skön sommar.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

TREDJE ÅRET

Till: Magnus Bårtås
Ämne: ensam i mörkret
Skickat: 2005-08-30 13:50
Bifogade filer:

Jag hade hoppats kunna tjata mig till en plats i din handledargrupp det här läsåret, men så ser jag att du har ingen grupp för mig att tjata mig in i. Är det tänkt att jag ska stå på mina egna små, taniga ben nu?

Till: Alessandra Di Pisa
Skickat: 2005-10-26 22:43
Ämne: hittills
Bifogade filer:

2 Är det skillnad mellan ett bra och ett intressant konstverk?

- Om ett verk är ”bra” så borde det också intressant och vice versa. Det ter sig svårt att hävda något annat utan att glida ut i modernistiska sumpmarker. Jag vill ändå göra ett försök genom att hävda att jag kan anse ett verk vara ”bra” i och med att det är exempelvis väl utfört, underfundigt placerat eller i linje med upphovspersonens konstnärskap. Ändå antar jag att ett sådant verk inte nödvändigtvis måste väcka mitt intresse. Jag menar att verket kanske behandlar ett område som, i sig, inte ligger mig särskilt varmt om hjärtat. Nu märker jag att jag faktiskt har en del svårigheter att besvara den här frågan och det börjar kännas lite sumpigt under fötterna... Jag måste nog återkomma om mitt ställningstagande i den här frågan.

3 Kan man använda termer som bra och dåligt när man talar om ett konstverk?

- Det beror sig på vem man talar med, har jag fått erfara... Vissa blir märkbart upprörda när man använder de termerna i en diskussion om konst. Personligen tycker jag att det går alldeles utmärkt att använda alla termer mellan ”katastrofalt uruselt” och ”helt jävla suveränt”.

5 Kan konst vara dålig?

- Jag sticker gärna ut hakan och påstår att den mesta konst faktiskt är ganska ”dålig”. Ofta tycker jag att det finns oförsvarbara konceptuella brister i konstverk. För mig kan det vara tillräckligt för att snorkigt kategorisera verket som – i bästa fall – ”dåligt”. Om det kan anas i verket att upphovspersonen inte riktigt är på det klara med vad som gjorts på samma eller ett snarlikt tema inom konst eller någon annan kulturell yttring, tycker jag att det är ett ”dåligt” verk. Inte sällan resulterar en sådan okunskap i en ofrivillig repetition och kopiering och verket fyller ju då knappast någon nämnbar funktion. Likaså kan jag vara framme med min ”dåligt”-stämpel när det krävs för forumet udda referenspunkter för att få en ingång till verket. Om jag inte förstår något av verket och därmed inte får någon intellektuell tillfredsställelse av det återstår ju bara hantverksmässiga och estetiska kvaliteter för mig att betrakta och bedöma. För mig framstår det ungefär lika intressant och givande som ett distriktsmästerskap i curling.

6 Kan ett konstverk vara misslyckat?

- Det finns säkert flera sätt som man kan uppleva ett konstverk som misslyckat. Framför allt som upphovsman... Exempelvis upplevs det nog som ett misslyckande om man tänkt sig förmedla ett visst budskap, men merparten av betraktarna uppfattar något helt annat. Eller, i värsta fall, inget alls. Kan hända har upphovspersonen då misslyckats med att ge betraktaren ”rätt nycklar” in till verket. Konst handlar ju, som sagt, om kommunikation. Lyckas man inte nå fram till någon, sker ju ingen kommunikation och då måste man väl ändå erkänna för sig själv att man gjort ett misslyckat konstverk.

Ett exempel på vad som kan upplevas som ett, i viss mån, misslyckat konstverk är Pål Hollenders film ”Buy Bye Beauty”. Diskussionerna kring verket har i så stor utsträckning kretsat kring det omoraliska i genomförandet att många har helt missat vad verket handlar om. Enligt vad jag erfar, var det inte riktigt vad Pål hade hoppats på.

16 Vad spelar media för roll i förmedlandet av värdet på ett konstverk?

- Kanske även i övrigt, men framför allt kan jag se media spelandes en stor roll i förmedlandet av det ekonomiska värdet på ett konstverk. Kika till exempel på vad som hände med det, enligt mitt tycke, tämligen trista verket ”Snövit och sanningens vansinne” som ställdes ut på Historiska muséet här i Stockholm. Verket figurerade i all västerländsk media under en förhållandevis lång tid efter detta. Den enorma uppmärksamheten av verket ökar ju efterfrågan på verket och därmed även dess ekonomiska värde. Allt tack vare att ambassadören från det geografiska område som vissa erkänner som Israel gjorde ett lika häpnadsväckande ociviliserat utspel framför kamerorna under invigningen av utställningen som annars ter sig vara typiskt för militären från det geografiska område som vissa erkänner som Israel i dess agerande mot palestinska barn och libanesiska bönder.

17 Ska ett konstverk marknadsföras?

- All konst handlar om kommunikation. (Säkerligen finns de som hävdar något annat, men de personerna är helt enkelt ute och cyklar – åt helt fel håll, dessutom – och jag har varken tid eller lust att ägna radutrymme till att överbevisa dem.) Om konstnären ska ha någon att kommunicera med genom sina verk, gäller det ju att någon betraktar dessa verk. För att denna någon ska ha en chans att betrakta verket, måste den ju få information (marknadsföring) om att verket existerar samt var och när det ställs ut. Utan marknadsföring kommer inga betraktare och utan betraktare sker ingen kommunikation och med resonemanget, som vi tidigare kom överens om, att konst handlar om kommunikation vill jag därmed hävda att konstverk bör marknadsföras.

21 Skulle du kunna tänka dig att propagera för ett konstverk?

- Gladeligen!

24 Vad menas med kommersiell konst?

- I dess benämning på en slags konst vars uttryck skiljer sig från annan konst ("ickekommersiell konst") är begreppet "kommersiell konst" ren nonsens.

27 Har konst någon betydelse utanför konstvärlden?

- Jag skulle vilja gå så långt som att hävda att det är just utanför konstvärlden som konsten har sin betydelse.

35 Är ett konstverk fiktion eller verklighet?

- För att besvara den frågan måste nog skillnaden mellan fiktion och verklighet utredas först. Enligt vad jag erfar har hittills ingen lyckats med det.

37 Vad är konsten/ett konstverk beroende av?

- Ett konstverk måste presenteras i och/eller accepteras av en konstkontext för att kunna existera (inom disciplinen konst). Det som inte existerar i konstforumet är inte heller konst. Ett verk är inte konst "om ingen hört det falla"... Konstverk är alltså beroende av konstforumet och konstbetraktaren och alla andra tänkbara substantiv med prefixet "konst-" för att själv kunna benämnas med detta prefix och för att kunna existera över huvud taget.

Till: Magnus Bårtås
Skickat: 2005-11-13 13:45
Ämne: partiturer
Bifogade filer:

behaviourism
Oscar Guermouche, 2003-2004

Betygsätt människorna i din omgivning, var och en för sig, efter hur du – rent subjektivt – upplever att de beter sig gentemot dig och i allmänhet. Betygsskala och -kriterier avgör du själv.
Observera att betygsättningen måste ske utan personernas vetskap för att inte påverka deras beteende.

(projekt utan titel)
Oscar Guermouche, 2002-

Ta ett fragment ur och/eller en komponent till var och ett av alla dina konstprojekt och -verk och låt tatuera in dem på din egen kropp.

One year performance 1980-1981
Tehching Hsieh, 1980-1981

Fotografera dig själv en gång i timmen, dygnet runt, i ett års tid.

(performance utan titel)
Dan Wolgers, 1993

Övertala intendenten vid en institution där du bjuds in att ställa ut att låna dig ett eller flera exemplar av institutionens möbler. Sälj sedan dessa möbler till en auktionsfirma.
Om du blir polisanmäld och dömd för gärningen, säljer du domslutet – i form av ett konstverk – till högstbjudande.

Till: Institutionen för grafisk design och illustration
Skickat: 2005-12-05 11:24
Ämne: walk in the park för 1000 kronor
Bifogade filer:

Kära GDI:are,

Jag skriver i förhoppning om att kunna locka någon av er att hjälpa mig med två (2) detaljer i ett litet verk som jag pretentiöst nog väljer att kalla konst. Som lockbete använder jag mig av en (1) tusenkronorssedel. Tusen kronor är förvisso ingen förmögenhet, men tyvärr tillåter inte min studentekonomi några erbjudanden innefattandes sedlar av större valörer än så. Med lite tur så har någon av er drabbats av katastrofalt många släktingar att köpa julklappar till, fått erfara ett ekonomiskt fiasko under årets julmarknad eller råkat ut för något liknande trauma som kan innebära att en tusenkronorssedel är tillräckligt för att nappa på min förfrågan.

(Sammanfattning av erbjudandet: 1000 kronor.)

Det här lilla verket som jag pretentiöst nog väljer att kalla konst kommer, med hjälp från någon av er, ha formen av en liten bok på ungefär åttio sidor. Dessa åttio sidor har jag redan fyllt med text, så ingen behöver befara att jag kommer att begära några litterära prestationer. Det jag däremot begär är, för det första, hjälp med att förverkliga min lilla vision av sidornas grafiska formgivning. Formgivningen jag har tänkt mig är långt ifrån avancerad, men det ter sig som att den kräver god erfarenhet av bildbehandlingsprogrammet Illustrator för att förverkliga. Någon sådan erfarenhet har jag tyvärr ignorerat fullständigt att själv införskaffa mig. Inte heller har jag bemödat mig att bekanta mig med något layoutprogram av typen Indesign. Min bristande bekantskap med layoutprogram, för oss osökt in på den andra hälften av det jag behöver hjälp med. All text finns nu sparad i ordbehandlingsformat av typen Word. Det här skulle jag alltså vilja ändra på...

(Sammanfattning av motprestationen: enklare grafisk formgivning i Illustrator samt layoutbearbetning i Indesign.)

För eventuell ytterligare information eller för att anmäla ditt intresse vänligen kontakta mig på e-postadress oscar.guermouche@konstfack.se.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst, årskurs 3

Till: Magnus Bårtås
Skickat: 2005-12-08 20:14
Ämne:
Bifogade filer:

En virusfri pappersversion av utvärderingen ligger nu i ditt fack.

För övrigt slog det mig plötsligt att det finns ett litet aber med e-postbaserade utvärderingar. De är ju tämligen svåra att svara på med bibehållen anonymitet, vilket jag kan tänka mig känns något obekvämt för bland annat de som ivrar för ett demokratiskt samhälle, de som inte riktigt vågar stå för sina åsikter och de som inte är jättesugna på att hela tiden sticka ut hakan. En liten tanke bara...

(Personligen kvalar jag inte riktigt in i någon av nämnda kategorier, så jag lider inte det minsta av utebliven anonymitet.)

Till: Lisa Martling Palmgren
Skickat: 2005-12-15 12:23
Ämne: lämnar tillbaka böcker
Bifogade filer:

Lisa,

Självklart ska jag lämna tillbaka böckerna. De hade glömts kvar av mig i Göteborg och jag har haft påtagliga svårigheter att få tillbaka dem. Jag menar inte att det skulle vara en ursäkt till att vara så här absurt försenad, utan bara en förklaring... Hur som helst, är böckerna nu åter hos mig i Stockholm och jag lämnar igen dem till Er på biblioteket imorgon. Jag ska även se till att förseningsavgiften, som jag antar har nått astronomiska summor vid det här laget, betalas in å det snaraste.

Det är uppenbart för mig att mitt agerande inte kan tolkas på något annat sätt än ren arrogans. Om det nu har någon betydelse, så hävdar jag alltså att det har andra - eller åtminstone flera - orsaker än arrogans till att jag inte lämnat tillbaka böckerna och jag ber uppriktigt om ursäkt för eventuellt merarbete och annat problem som jag orsakat Er.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Andjeas Ejiksson
Skickat: 2005-12-27 17:27
Ämne: SV: Geist 9
Bifogade filer:

Smickrad tackar jag givetvis ja till ert erbjudande om att få medverka i Geist 9.

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Peter Cornell
Skickat: 2006-01-11 20:11
Ämne: ateljésamtal
Bifogade filer:

Peter Cornell,

Mitt namn är Oscar Guermouche och jag studerar mitt tredje år på Institutionen för konst. Jag har blivit rekommenderad av bland andra Andjeas Ejiksson att diskutera mitt senaste konstprojekt med Er. Därför undrar jag nu om det finns en möjlighet att få boka tid för ett så kallat ateljésamtal någon gång under de närmaste veckorna.

Det aktuella verket är i form av en bok på ca 80 sidor med text. Med fördel bör den läsas innan en diskussion äger rum. Om Ni tror Er ha ork, lust och tid att studera boken samt diskutera den med mig efteråt, kanske jag kan få lämna ett exemplar till Er de närmsta dagarna?

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Anita Malmqvist
Skickat: 2009-01-19 16:55
Ämne: SV: Ateljébesök
Bifogade filer:

Nja... Jag är faktiskt inte riktigt säker på hur pass väl Chun Lee känner till mitt arbete. Vi har nämligen aldrig träffats eller ens kommunicerat direkt med varandra. Dock har jag lagt ett utdrag av det verk jag för närvarande arbetar med i hennes fack. Kanske har hon hunnit ta del av det.
Hur som helst ser jag fram emot att träffa dig onsdagen den 25:e kl 1300. Vi ses då.

Oscar Guermouche

Till: Magnus Bårtås
Skickat: 2006-02-09 17:37
Ämne: jag sticker
Bifogade filer:

Hej, Magnus.

Nu är jag äntligen tillbaka i Stockholm. Egentligen längtar jag bara bort från Stockholm och till "min" Elin, så jag vet inte varför jag just skrev "äntligen"... Jag trivs inte här och jag trivs inte att vara utan henne. Att jag inte trivs i Stockholm är i och för sig ingen nyhet för mig. Det har jag känt ända sedan jag flyttade tillbaka hit 2000 och jag har erkänt det för mig själv sedan 2003, då en undersökning publicerades som visade att Kristina Axén Olin är stockholmarnas mest populära politiker. Jag vill faktiskt inte bo i en stad som huvudsakligen bebos av egocentriska, nytraditionalistiska, liberalkonservativa, profitfixerade, avhumaniserade, rasistiska, biologifeministiska kapitalistvin. Än mindre vill jag uppfostra mina framtida barn i en sådan postcivilisation. Märkligt nog trivdes jag bättre i New York. Kanske var det för att de åtminstone inte gav sken utav att vara något annat än just ett sådant samhälle. Det är ju verkligen de absurt vassa armbågarnas stad, men där hävdar ingen något annat. Jag tror inte ens en republikan skulle komma på tanken att påstå att det finns ett socialt skyddsnet i New York eller att staden är en del av ett "välfärdssamhälle". Det påstås det däremot om Stockholm, vilket jag bestämt hävdar är en lögn. För mig rimmar det väldigt illa att en stad med ett hävdat socialt skyddsnet kan ha 2000 öppet bostadslösa samtidigt som man har 3000 registrerade mäklare. Lika illa rimmar det för mig att man hävdar sig vara en del av det så kallade välfärdssamhället samtidigt som man diskuterar möjligheten att förbjuda tiggeri. Personligen uppfattade jag det som att sista spiken i välfärdssamhällets kista slogs när Socialdemokraterna – ett arbetarparti! – tvingade hela svenska folket bli kapitalister genom att omvandla allas pensioner till aktiefonder. Med det resonemanget finns det ju inte ens något välfärdssamhälle att vara en del utav. Jag inser självklart att det inte är mycket bättre någon annstans, men den här eskalerande cynismen som genomsyrar vårt samhälle är så outhärdligt påtaglig i Stockholm. Jag orkar inte kämpa emot längre, men tänker göra det yttersta för att åtminstone inte bli en bidragande del av det. "Bättre fly än illa fåkta", helt enkelt. Det kanske är feigt av mig, men det här tär verkligen på mig och jag vill inte bli en bitter, insändarskrivande gubbjävel innan jag ens har fyllt 30. Därför har jag nu bestämt mig för att flytta permanent till Öland och idag har jag anhållit om ett års studieuppehåll hos Olof Glemme. Redan vecka 8 flyttar jag tillfälligt till Kalmar för att lättare kunna hitta arbete och permanent bostad i väntan på att Elin kommer i slutet av maj. Efter vecka 8 kommer jag alltså bara komma till Stockholm när jag mer eller mindre måste, som till exempel i anslutning till kandidatutställningen.

Jag har några idéer om hur jag ska lyckas med det omöjliga att från den öländska landsbygden skapa mig en någorlunda karriär på den svenska konstscenen. Dock är jag inte så naiv att jag inte inser att jag kan tvingas göra stora avkall på förverkligandet av den drömmen. Den dagen, den sorgen... Än så länge har jag ingen som helst avsikt att ge upp något och det är bland annat mina idéer om hur fan jag ska kunna fortsätta vara konstnär även där nere, som jag behöver bolla med dig.

Nu märker jag plötsligt att jag har skrivit på det här brevet till dig under betydligt längre tid än jag har råd med, så jag måste be att få återkomma imorgon igen med en lite mer strukturerad förfrågan om ateljésamtal. Må så gott så länge.

/Oscar

PS. Jag vill förtydliga att jag inte har något som helst sug efter att bo eller uppfostra mina framtida barn i New York heller. Det var bara en parallell jag drog. DS.

Till: Madelin Ahnlund Downey
Skickat: 2006-02-12 18:54
Ämne: mångkulturåret
Bifogade filer:

Hej, Madelin.

Jag heter Oscar Guermouche och jag studerar mitt sista år på kandidatprogrammet vid Institutionen för konst på Konstfack. 2006 är det "mångkulturår" och med anledning av det ingår jag i ett tillfälligt litet samarbetsprojekt med Estetikprogrammet vid Södertörns högskola. Temat för projektet är just "mångkultur" och ett av delmomenten är att undersöka hur olika institutioner förhåller sig till temat - såväl i år som under tidigare år. Därför skulle jag vilja höra lite med dig eller någon av dina kollegor, hur ni på Läsesalongen förhåller er och har förhållit er till begreppet "mångkultur". Undersökningen syftar absolut inte till att "sätta dit" eller "hänga ut" någon eller några enskilda institutioner som mer eller mindre politiskt korrekta. Du behöver alltså inte vara rädd för att svara "fel" på något sätt. Jag och de andra kursdeltagarna är bara nyfikna på vad "mångkultur" är, hur det ter sig och hur man förhåller sig till det, framför allt på institutionell nivå. Jag vore ytterst tacksam om du, eller någon av dina kollegor, skulle vilja ställa upp på att besvara ett litet antal frågor på temat. Helst skulle detta ske så snart som möjligt i veckan som kommer (vecka 7, 13:e - 19:e februari).

Jag återkommer senare ikväll eller under måndagen med frågorna, så att du vet vad det är du har att ta ställning till.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Madelin Ahnlund Downey
Skickat: 2006-02-12 22:28
Ämne: mångkulturåret vs. läsesalongen
Bifogade filer:

Hej, Madelin.

Jag ska försöka formulera mig lite mer strukturerat den här gången och dessutom bifoga de frågor jag nämnde i mitt förra e-brev.

År 2006 är, som bekant, utnämnt till "Mångkulturåret" av regeringen. "Mångkultur" är också, tillsammans med det likartade begreppet "mångfald", begrepp som de flesta högskolor liksom andra offentliga myndigheter och institutioner har skrivit in i sina officiella målbeskrivningar. Samtidigt med institutionaliseringen av dessa begrepp, har två andra begrepp – "politisk korrekthet" och "repressiv tolerans" – blivit allt oftare använda i en kritik mot de politiska ambitionerna bakom begreppen "mångkultur" och "mångfald". Men vad betyder egentligen begreppen "mångkultur", "mångfald", "politisk korrekthet" och "repressiv tolerans"? Hur har de uppkommit? Vilka omfattas av dem och på vilka och vems villkor? Hur ser de politiska ambitionerna ut bakom begreppen? Vem har "problemformuleringsföreträdet" i dessa ämnen?

Dessa och andra relaterade frågor, som är ett samarbete mellan Estetikprogrammet på Södertörns högskola och Institutionen för konst på Konstfack, kritiskt undersöka. Projektet strävar dessutom efter att skapa en situation där konst- och curatorstudenter från Konstfack samarbetar och diskuterar med studenter från Södertörns högskola med bakgrund ibland annat litteraturvetenskap, filosofi, genusvetenskap, sociologi, konstvetenskap och mediateori.

Projektarbetet går ut på att undersöka begreppet mångkulturalism och dess uttryck inom några kulturinstitutioner. I den grupp där jag själv ingår har vi valt att undersöka Kulturhuset i Stockholm och min egen fokus har jag lagt på Läsesalongen inklusive Debutbaren och World News Café. Som jag skrev i mitt förra e-brev syftar alltså inte undersökningen i att "sätta dit" eller "hänga ut" någon eller några enskilda institutioner som mer eller mindre "mångkulturella". Nedan finns de frågor som jag önskar ha svar på. Jag förväntar mig inte att du ska hinna/orka kommentera alla utan jag är tacksam för de svar jag får. Självklart behöver du inte heller förhålla dig pliktstroget enkätmässigt till frågorna utan får gärna diskutera helt fritt utifrån dem. Dock skulle jag vilja ha dina svar så fort som möjligt. Helst redan innan fredagen den 17:e februari. Om det är en omöjlighet, är jag ändå tacksam för att få svar så snart som möjligt efter det.

- Hur förhåller du dig till begreppet "mångkultur"?

- Hur implementerar ni det på Läsesalongen, Debutbaren och World News Café?

- Har Kulturhuset som institution några stadgar eller liknande vad gäller kulturell mångfald? Vilka inkluderas i mångfaldsbegreppet?

- Hur ser du på ballansen mellan relevans och mångkultur? Är det lätt att falla in i en mångkulturell stereotypi, att man låter exempelvis en indisk författare representera Indien eller tredje världen? Undviks detta och i så fall hur?

- Vad är ditt intryck av hur stort intresse allmänheten visar för er verksamhet i allmänhet och för "mångkulturella inslag" i synnerhet? Finns det en risk att mångkultur blir ett självändamål?

- Hur problematiserar ni det västerländska perspektivet? (Problematiserar ni det "privilegerade" perspektivet, utifrån exempelvis genus, socioekonomisk tillhörighet, fysiskt och/eller mentalt handikapp, sexualitet, etnicitet, utbildningsnivå, över huvud taget?) Vad blir er roll på Läsesalongen och debutbaren?

- Hur påverkas ni av eller låter er påverkas av "Mångkulturåret"? Vad ser du som er uppgift?

- Kan du ge exempel på projekt ni har haft, har eller kommer att ha som man kan sätta etiketten "mångkultur" på? Vad vill ni förmedla? Hur relateras det till det politiska?

Som sagt, förhåll dig gärna fritt till mina frågor och se dem - i den mån du kan, vill, orkar och hinner - snarare som ett diskussionsunderlag än som en enkät.

Tack på förhand!

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Markus Öhrn
Skickat: 2006-02-27 15:47
Ämne: SV: Ser mörkt ut med katalog
Bifogade filer: Kandidaterna, katalog.doc

Så jävla typiskt...! Fan, vad trött jag blir. Om det nu blir någon katalog, bifogar jag här den text jag vill ha med. Jag hoppas att det inte tar upp för mycket plats. I så fall får jag väl skära lite i den.

MOTIVERING TILL VAL AV UTBILDNING
KONST

År 2000 började jag studera vid Nyckelviksskolans allmänna linje, för att året efter fortsätta vid samma skolas linje för trä. Ambitionen var ganska länge att vidareutbilda mig till inredningsarkitekt. Efter hand märkte jag dock, att mina lösningar på skolans olika uppgifter allt som oftast blev ”fel”. Jag ska ge ett exempel:

En dag fick vi i uppgift att skapa Den Vackraste, Den Fulaste, Den Mest Spännande eller Den Tristaste Lampan. Genom lottnings bestämdes att jag skulle göra Den Tristaste Lampan. Alla de andra tjurarna sprang genast in till maskinparken och började arbeta febrilt. Jag gick till biblioteket och läste en bok i väntan på att Snilleblixten skulle infinna sig... Plötsligt kom den: Kinnarps! Kinnarps gör ju världshistoriens tristaste möbler och inredningar.

I lärarnas matsal fann jag till min glädje en Kinnarpslampa, som jag bar till klassrummet och kopplade in. Färdig. Självt tyckte jag att jag löst uppgiften på ett briljant sätt. Jag menar, Kinnarps gör ju de tristaste lamporna. Dessutom hade jag ju inte ens bemödat mig att göra en lampa själv. Kan det bli tristare? Min lärare tyckte dock inte att min lösning var lika briljant, som jag tyckte. Han blev istället märkbart frustrerad och sa:

- Vi sysslar inte med konceptkonst här på Nyckelviksskolan!

Som parentes kan tilläggas att jag, vid tidpunkten för ovan beskrivna händelse, inte hade stiftat närmare bekantskap med varken Marcel Duchamps eller Dan Wolgers arbete.

Listan kan göras lång med exempel på ”felaktigt” lösta uppgifter – inte bara under mina två år på Nyckelviksskolan, utan även tidigare. Det var initialt dessa ”fel” som fick mig att inse att jag bara är intresserad av att arbeta med mig själv samt med mina egna regler och problem. Dessutom började jag märka att mitt intresse för inredningsarkitektur fick allt hårdare konkurrens av mitt intresse för konst. Till slut var jag tvungen att erkänna för mig själv vad det var jag helst ville ägna mig åt – konst.

BESKRIVNING AV SÖKANDENS KONSTNÄRSKAP

Snart tre år senare är jag nu studerande på Gerlesborgsskolan i Stockholm. Här har jag, mer ostört, fått arbeta vidare med mina egna sätt att lösa mina egna problem.

Problemen som jag försöker lösa är de som uppstår vid kollisionen mellan Min Värld och Den Andra Världen. I Min Värld har jag full kontroll. Där är jag alltings medelpunkt – jag är solen. Jag är rentav Gud. I Min Värld...

Det är först när Min Värld kommer i kontakt med Den Andra Världen, som det känns som om jag tappar kontrollen. Min Värld med mina associationer, regler och föreställningar visar sig då vara ”fel”. I Den Andra Världen är jag inte längre solen runt vilken allting kretsar. I Den Andra Världen tillbeds en annan gud. Än så länge.

Vid det här laget har jag hunnit bekanta mig betydligt mer med både Marcel Duchamps och Dan Wolgers arbete. Den sistnämnde tillsammans med Tracey Emin, Catti Brandelius och Tehching Hsieh, är de vars konstnärskap gjort starkast intryck på mig och min egen konst.

OSCAR GUERMOUCHE

Till: Måns Wrangle
Skickat: 2006-03-10 10:05
Ämne: SV: Diskussion på IASPIS
Bifogade filer:

Som om jag inte hade nog med problem, blev jag hastigt och lustigt av med den bostad jag hade i Västertorp. Utan att gå in på närmare detaljer i vad som hänt, kan jag sammanfatta hela händelsen med att förstahandskontraktet på den lägenhet jag hyrde en del utav såldes svart medan jag befann mig i Göteborg. Jag blev alltså vräkt av den nya lägenhetsinnehavaren.

Som jag tidigare nämnt, är jag och min flickvän på väg att flytta tillbaka till Öland. Denna flytt var planerad att ske först i maj månad, men på grund av min plötsliga bostadsbrist valde jag att flytta till Kalmar redan nu. Jag fick nämligen ett erbjudande om tillfällig bostad där samt fri flytt dit, som jag inte vågade tacka nej till. Alternativet hade varit att inom loppet av 14 dagar både försöka hitta och flytta till en ny bostad i Stockholm i väntan på att flytten till Öland bär av i maj. Det var inte en risk jag var villig att ta. Därför bor jag sedan igår eftermiddag i Kalmar.

Självklart inser jag att mina studier på Konstfack blir lidande av det här, men de hade blivit än mer lidande om jag och hela mitt bohag hade satts på gatan. Min tanke är att jag, i den mån jag har råd, ska pendla upp till Stockholm under vårterminens resterande tid. Exempelvis kommer jag att befinna mig i Stockholm under kandidatutställningens första dagar. Däremot har jag ingen ekonomisk möjlighet att även befinna mig i Stockholm under Överlevnadskursens samtliga sex dagar. Således får de restpoängen fortsätta att följa mig.

Det är av den anledningen som jag undrade vilket datum diskussionen på IASPIS skulle äga rum. Risker är stor att jag, av enkom ekonomiska skäl, måste avböja beroende på vilket datum det äger rum.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

Till: Helena Selder, Fredrik Holmqvist
Skickat: 2006-03-18 12:57
Ämne: Kandidaterna
Bifogade filer: Kandidaterna.doc

På grund av några små missförstånd om vem som skulle skicka texten och bilden till er hemsida, kommer detta först nu. Jag ber om ursäkt för förseningen och hoppas att allt är i sin ordning nu.
Vänligen observera att texten inte är bearbetad grafisk, då vi antar att ni gärna håller er till er egen grafiska profil.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Mmm... Kandidaterna

Konst i ny smak!

Kandidaterna innehåller härligt frasiga verk av mildt doftande konstnärer från kandidatprogrammets sista år vid Institutionen för konst på Konstfack. Konstnärerna i Kandidaterna har omsorgsfullt handplockats för att utbildas på Konstfack under tre år – allt för den goda smakens skull. Alla verk består självklart av förstklassiga råvaror utan några som helst tillsatser.

Kandidaterna finns i 17 unika smaker: Bitte Andersson, Pernilla Assgreen, Arty Braun, Aida Chehrehgosha, Magdalena Dziurlikowska, Åsa Elieson, Ulrika Gomm, Oscar Guermouche, NUG, Paul Kokamägi, Lars Mattsson, Tina Nykvist, Jakob Ojanen, TJ Spastian, Tobias Törnqvist, Paula Urbano och Markus Öhrn.

Välkommen till **Marabouparken** i Sundbyberg för gratis provsmakning!

Utställningen öppnar torsdagen den 30:e mars kl 17. Därefter är öppettiderna från kl 12 till kl 17 alla veckodagar, med undantag för torsdagen den 6:e mars då vi håller dörrarna öppna ända till kl 20. Erbjudandet gäller fram till och med den 9:e april 2006.

Mmm...

Till: Magnus Bårtås
Skickat: 2006-03-19 19:26
Ämne:
Bifogade filer:

Elin bor fortfarande kvar i Göteborg, så vi pendlar lite fram och tillbaka mellan Kalmar och Göteborg (för alla pengar vi egentligen inte har)... Just nu råkar jag faktiskt vara just i Göteborg. Jag kom idag och stannar här till och med torsdag. Du råkar väl inte också befinna dig här under någon av de dagarna...?

På fredag åker jag tillbaka till Kalmar för att träffa min bror för sista gången innan han åker iväg på sin FN-tjänst till Liberia. Därefter åker jag till Stockholm på söndag kväll och stannar nog ända till fredagen den 31:a mars. Den veckan kommer i och för sig att vara ganska stressig för mig, men om du skulle ha tid och lust att ses då, prioriterar jag självklart det.

För tillfället är jag, olägligt nog, utan någon fungerande mobil, så medan jag är på resande fot får jag sköta all kommunikation via e-post. Det är för visso så jag brukar sköta mestadels av min kommunikation, men jag ville ändå bara berätta att e-post är enda sättet att nå mig (och bli nådd av mig) på under de två närmsta veckorna.

Jag hoppas att allt är bra med dig och familjen samt att vi hörs och ses snart.

Må väl,

Oscar

PS. Förresten, har du någon erfarenhet av Martin Schibli? För tillfället är han vikarierande "konstkonsulent" på Kalmar konstmuseum och han vill gärna träffa mig. Jag tänkte försöka komma överens om ett möte med honom i början av april, när jag kommer tillbaka från Stockholm, men jag är lite rädd för att göra bort mig. Det har ju hänt förr... Jag tänker bland annat på intervjun i Lyrikvännens regi samt på min kontakt med 00-tal, som båda gick fullständigt i kras. Därför tänkte jag höra med dig, innan jag kontaktar honom, om du vet hur han är som person och om det är något särskilt jag ska tänka på (förutom att jag ska försöka att inte vara så förbannat intensiv som jag kan bli ibland) för att inte krossa en eventuell möjlighet till en utställning på Kalmar konstmuseum. DS.

Till: Peter Cornell
Skickat: 2006-04-04 15:50
Ämne: vem?
Bifogade filer:

Hej, Peter!

Du hade vänligheten att tipsa mig om en person på Bonniers förlag som möjligen kunde vara intresserad av att publicera min bok "Sent Items" litterärt. Nu när jag känner mig tillräckligt tuff, modig, självsäker och desperat för att göra ett försök, visar det sig att jag inte kan finna lappen där jag skrev upp den här personens namn. Kan det ha varit Mattias Berg eller Magnus Berg eller något liknande? Vill du påminna mig?

Tack på förhand!

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Måns Wrangle
Skickat: 2006-04-18 22:41
Ämne: angående onsdag kl 15
Bifogade filer:

Jo, Måns, om det är så att du kan och vill ringa mig istället för att jag ringer dig, skulle det så klart uppskattas. Pengar till telefonräkningar och dylikt verkar inte växa på träd här i Kalmar heller. Konstigt... Jag börjar nästan tvivla på att de där träden finns över huvud taget.

Mitt telefonnummer är 073 - 674 38 09.

Tack på förhand!

O. G.

Till: Martin Schibli
Skickat: 2006-04-20 19:09
Ämne: SV:
Bifogade filer:

Smickrad tackar jag självklart ja till ditt erbjudande om att få tituleras "månadens konstnär"!

Obefintliga budgetar är jag van vid sedan tidigare, så det här blir inget nytt för mig... Faktum är att det aldrig funnits en budget för någon av de utställningar och publikationer där jag medverkat. Inte heller har jag tjänat en enda krona på något av mina verk. Som konstnär i allmänhet och konststuderande i synnerhet, är man ganska van vid att lämna stoltheten hemma och ta vad man får. Självklart skulle jag bli oerhört glad och lättad, om det visade sig att man kunde få något pyttelitet bidrag till produktionskostnaden. Om det inte går, är jag emellertid (ännu) inte i position att, av yrkesstolthet och principfasthet, rata ditt i övrigt generösa erbjudande. Jag behöver ju faktiskt den här utställningen mer än ni gör.

Vad jag däremot hoppas kunna räkna med, är att få diskutera lite med dig vilket/vilka verk jag ska välja till utställningen och hur det ska presenteras.

Just nu sitter jag faktiskt vid min lillebrors dator och försöker klura ut var han har gömt DVD-brännarprogrammet. Imorgon hade jag nämligen tänkt att ta med mig två fina filmer som jag har gjort, så att du har något att ägna helgen åt. Vi får se om jag lyckas lösa det till imorgon. Jag ska till Konstfack nästa vecka, så i värsta fall får jag väl fixa det där.

Förresten, luntan med texter som jag lämnade till dig i onsdags, var ju egentligen inte tänkt till dig. Jag tror att varje häfte text har ett litet försätsblad där jag kort beskriver texten i häftet. Denna beskrivning är riktad till en "vanlig" människa, alltså någon utanför konstsmeten. Därför kan det hända att du tycker en del är lite udda formulerat och skrivet på näsan. Jag hoppas du kan ha överseende med detta misstag.

Den egenhändigt spiralbundna boken, "Sent Items", som jag också lämnade till dig är, som jag sa, mitt senast påbörjade verk (work in progress). Även om det alltså är ett konstverk är den tänkt att läsas som vore den en roman - från början till slut, alltså. Förutsatt att man orkar det, vill säga.

Innan kvantiteten text i det här e-brevet avslöjar i vilket desperat behov jag börjar bli av att få prata av mig med någon "i branschen", ska jag nog sluta skriva nu och äta middag istället.

Jo, en sak till...! Du frågade vilken månad jag vill ska bli "min". Kan jag vänta med att svara på det? Spontant tänker jag mig att oktober blir bäst, men lite beror det på vilka som kommer innan och efter mig. Allt för den eftertraktade effektens skull...

Jag antar att vi ses imorgon.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche

Till: Institutionen för konst
Skickat: 2006-04-26 22:24
Ämne: kandidatexamination
Bifogade filer:

Kära vänner och kollegor,

Enligt vad jag erfar, har ingen som helst information gått ut om att undertecknad och Magnus "NUG" Gustafsson examineras imorgon. Så är i alla fall fallet, och självklart är ni alla hjärtligt välkomna att delta i detta evenemang. Examinationen sker i sal S5 mellan kl 1300 och 1600.

Än en gång, hjärtligt välkomna!

Med vänliga hälsningar,

Er kusin från landet, Oscar Guermouche

Till: Jens Bengtsson
Skickat: 2006-05-01 22:02
Ämne: text
Bifogade filer:

Jens Bengtsson,

Mitt namn är Oscar Guermouche och jag är nytexaminerad kandidat från Institutionen för konst på högskolan Konstfack i Stockholm. Nu har jag precis flyttat från Stockholm med min flickvän till Kalmar och känner mig lite ensam här - socialt i allmänhet och vad gäller konstnärligt utövande i synnerhet. När jag beklagade mig om det här för min vän, kollega och mentor, Magnus Bårtås, tipsade han om dig. Det är alltså från Bårtås som jag har fått din e-postadress.

Enligt vad jag erfar, arbetar du med textbaserad konst. Jag förstod det som att det var den gemensamma nämnaren som Bårtås såg. Mitt eget arbete är nämligen också textbaserat, av en karaktär som kan vara förvirrande lik litteratur. Om du vill kolla upp vad jag gör, kan jag dels hänvisa till antologin Textst med Magnus Bårtås som redaktör. Där medverkar jag med ett tvådelat verk som heter "Och ingen vet hurudan jag är". Dels publicerades jag i senaste numret av kulturtidskriften Geist. Där bidrog jag med en film, "Så här går man", omvandlad till text. Du kan även kolla upp ett annat av mina verk, "Din hund är sjuk", samt en intervju med mig på P3:s kulturprogram Flipper som sändes den 28:e januari i år.

Om du skulle gilla vad jag gör eller om du bara är nyfiken, tycker jag att det vore kul och intressant att träffa dig. Tyvärr har jag inte en susning om hur ditt arbete ser ut, men jag litar på Bårtås rekommendation. Vad vårt (hypotetiska) möte skulle leda till, vet jag såklart inte än, men jag är öppen för förslag.

Du når mig enklast på e-postadressen oscar.guermouche@konstfack.se. Hör gärna av dig.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Bokbål
Skickat: 2006-05-05 15:00
Ämne: textmässan?
Bifogade filer:

Kära bokbrännare,

Enligt vad jag erfar, är jag den enda innehavaren av efternamnet Guermouche i hela Norden. Jag lär även vara den enda personen i världen med namnkombinationen Oscar och Guermouche. Därför tar jag för givet att det är jag som åsyftas i texten nedan.

Bokbål Förlag tillverkar textbaserad konst och Bokbål Förlag ederar enbart unika, handbundna utgåvor.

Vid platsen kommer också följande bokutgivande privatpersoner att sälja sina alster: Hannes Rydell, Oskar Laufersweiler och Oscar Guermouche.

Texten handlar alltså om Textmässan 2006 och går att läsa i sin helhet på sidan <http://www.vertigo.se/text06/anm.htm>. Ehuru Textmässan verkar vara ett tämligen angenämt evenemang, har jag varken planerat eller tillfrågats om att medverka där. Därför undrar jag nu vad det är frågan om.

Med vänliga hälsningar,

Oscar Guermouche
Institutionen för konst
Konstfack

Till: Magnus Bårtås
Skickat: 2006-05-09 08:38
Ämne: uteblivna svar
Bifogade filer:

Jag har ganska bra självförtroende. En del tycker till och med att jag kan vara ganska dryg. Paradoxalt nog har jag samtidigt en usel självkänsla. Kanske är det därför som jag blir så orolig för att jag ska ha "gjort bort mig" genom att ha varit för distanslös, påträngande och/eller svamligt konstig, så fort jag inte får svar på ett e-brev. Jag kan gå runt hur länge som helst och fundera på vad det var jag skrev, som gjorde att vederbörande inte svarar. Ibland kan jag till slut inse att personen kanske inte svarar av den enkla anledningen att jag egentligen inte ställde någon direkt fråga i mitt e-brev. Ibland inser jag att jag nog var för distanslös, påträngande och/eller svamligt konstig. E-post är nog inte särskilt nyttigt för mig.

Oscar

EFTERORD

EFTER ORD

Ibland tänker jag på hur vissa *saker och ting* framstod innan jag blev *invand och tillvand*. Även fenomen och enskilda människor. Det krävs en distansering för att hitta en sådan främmande syn, en syn som är svår att skapa på konstgjord väg.

När jag tänker på konstvärlden minns jag – och lyckas ibland nästan frammana den ursprungliga känslan – att jag såg *brackigheten*. För att se denna brackighet i konstvärlden tydligt och klart, eller återskapa känslan – måste jag nu ta ett litet steg åt sidan därför att jag blivit så tillvand.

För inte har konstvärlden blivit mindre brackig?

(Brackigheten – smaka på detta underbara ord. Ett ord som attackerar laddat med klasshat. Oerhört populärt på sjuttioalet bland vänstermänniskor som ofta uttalade det med en dos undertryckt självhat. Relevant och högst användbart i dagens Stockholm där människor satsat allt på *bostadskarriärer*, men där något crackelerar inifrån och brackigheten bryter fram och visar sig obönhörligt och naket.)

Det är något av en fåfång dröm för vissa konstnärer att aldrig bli invanda och tillvanda utan kunna behålla, eller i vissa ögonblick kunna anlägga, en distanserad, eller fenomenologisk blick, där man ser tingen, människorna och fenomen framträda ”så som de är”. Med denna dröm följer viljan att kunna gå in och ut ur sociala sammanhang, att avlyssna konversationer, att samla in händelser, att mäta upp och jämföra dem, att skapa sammanställningar. Att hitta ett språk som inte lider av det invanda och tillvanda.

Oscar Guermouche håller på med sådana saker anser jag: avlyssningar, förflyttningar, sammanställningar, ordens valörer och värden, inte minst deras sociala värden. Orden framträder, liksom språkspelen och användningsformerna.

Man kan bli förvånad över hans tilltro till just sammanställningens form; de torra redovisningarnas praktik: att det räcker med att skapa ett arkiv, eller en faksimil. (Faksimilen är hans estetiska ideal, verkar det som). Sedda vart och ett kan hans verk te sig som enkla rapporter eller presentationer av fakta. Men om man ser flera av dem och läser in dem i ett sammanhang förstår man att här finns en annan aspekt. Här finns ett tydligt centrum som i stort sett alla verk vrider sig kring, nämligen den egna biografien. Det är därför helt logiskt att han kan nämna aggressiva självbiografiska romaner som Gunilla Linn Perssons *Livstecken* som inspiration samtidigt som han placerar sina verk i den konceptuella (amerikanska) tradition som Benjamin Buchloch kallade ”administrationens estetik” där diagram, kartor, tabeller och statistik kom att ingå på ett naturligt sätt.

Man inser också, efterhand, att striktheten och kontrollen i Oscar Guermouches ”presentationer” vilar på en mängd estetiska och diskursiva överväganden – till exempel vad det gäller typografin – och att denna strikthet förmodligen också är ett motdrag mot det utelämnande och privata i det självbiografiska.

Frågan om språkets förhållande till institutioner eller strukturer och språkets institutionaliserande funktioner har varit närvarande från hans tidigaste arbeten. Symptomatiskt är hans verk *Namna* från 2003 då han med Svenska Akademiens ordlista i handen benämnde föremålen i sin närmaste omgivning genom att finna de substantivlistade ord som mest överensstämde med objekten. Han skrev dem på en Dymo-apparat, fäste den röda Dymo-tejpen på föremålen och fotograferade sedan av dem. Ordens instiftande verkan överbetonades, den minutiösa aktiviteten bildade en scen där en människa antingen har drabbats av minnesförlust eller håller på att lära sig ett nytt språk. Orden fungerar bokstavligen som fästpunkter i världen.

Guermouche förde under sitt första år på Konstfack bok över sina klasskamrater och gav dem ”betyg” efter en femgradig skala för att sedan presentera resultatet som ett verk med progressiva diagram och den anteckningsbok där varje dags betyg för var och en av de iaktagna presenterades (*Behaviorism*, 2003-2004). Det hela var mindre populärt, men han försökte övertala studiekamraterna att inte ta det personligt.

Vid samma tid skapade han ett kronologiskt minneskartotek över sina sexuella kontakter. Den lilla grå lådan, med namnkort och plastfickor med könshår, tycks befinna sig långt från lidelser och erotik (*50*, 2003).

Något år senare gjorde han ett verk om det kodade SMS-språket mellan narkotikalangare och missbrukare (*Din hund är sjuk*, 2005), ett språk som tagit sig dräkten av menlös, stillastående normalitet för att kamouflera den egentliga meningen. Texterna, som utgick från autentiska meddelanden från aktörer på Stockholms kokainmarknad, presenterades både på affischer och som en dialog med skådespelare. Att Guermouche kunnat se och även analysera sådana språkligheter, som uppstår som konsekvenser av handlingar inom grupper för att med tiden få sin egen historia och estetik, bygger förstås på en djup erfarenhet som måste komma ur deltagande. Det krävs att man tar sig ur *tillvandheten* för att göra dessa verk, även när det gäller drogerna.

Flera hårda machomiljöer, fjärran från den svenska konstvärldens mjuka medelklassideal, ger erfarenhetsgrunden för dessa verk. Inte bara drogvärlden, utan även tillvaron vid Lapplands Jägarregemente (vilket omnämns som ett av de mest krävande och hårdföra av alla elitförband i Sverige). *Vi vill åka till Moskva*

(2008-2009) lyfter fram de pinsamma och obehagliga sånger svenska elitsoldater använt för att peppa sig själv. I texter målade i röd färg på svenska fanor framträder de hatiska och sexistiska föreställningarna, alla med ”ryssen” som fokuspunkt:

ALDRIG VIKA ALDRIG FRUKTA
RYSKE IVAN SKA VI TUKTA
VI VILL ÅKA TILL MOSKVA
DÖDA RYSSEN OCH MÅ BRA
NÄR VI BRÄNNER RYSKA BYN
DÅ STÅR KUKEN RÄTT I SKYN

Alla dessa verk som jag nämnt, och ytterligare några, har “ramats in” av ett övergripande projekt som pågått under loppet av sju år – de har alla avsatt en vinjettliknande tatuering på den egna kroppen. Det finns förstås en logik i detta – att även kroppen utformas till ett arkiv och en utställningsplats. De egna erfarenheterna processas och distanseras och får formen av konceptuella textbaserade verk, sedan skrivs de tillbaka på kroppen, som för att påminna om deras ursprung. Det är en handling som paradoxalt nog närmare påminner om maktens och lagens inskription på kroppen än den subjektiva och socialiserande handling där man uttrycker sin personlighet och egenvalda identitetstillhörighet. Men det är inte samhällets lag, likt de franska liljor som förbrytare märktes med i det monarkistiska Frankrike i slutet av 1700-talet, som ristats in i kroppen, utan det egna konstnärliga regelverket.

Bland dessa tatueringar på Guerrouchés kropp finns på vänster underarm också en text som lyder ”oscar.guermouche@konstfack.se”. Tatueringen hänvisar till *Sent Items*, det verk du just nu håller i handen. Bokens sammanställning är grundad på ett regelbaserat urvalssystem av e-postmeddelanden sända under Guerrouchés första tre år som student på Konstfack. Adresser och telefonnummer har censurerats, i övrigt följer de i kronologisk ordning.

Det känns lite märkligt att skriva om ett sådant verk, där mitt namn förekommer så frekvent. Jag hoppas jag besvarade de flesta av breven. Vad jag vet är att jag är numera är alltför invand och tillvand i den här konsthögskolemiljön. Jag har ingen distans men jag föreställer mig Guerrouchés biografi just i detta tidsskede representerad på detta sätt både vecklar upp futtigheter, viktigheter, vardagligheter och interna katastrofer. Man märker ibland ett temperament i dessa texter, men förundras också över karaktären av levande instans som konststudenten framträder som. Man undrar: var detta planen? Skrevs alla dessa e-postmeddelanden för ett framtida verk – det verk du håller i handen? Fanns det distansrande elementet redan där? Blicken utifrån, den som ömsom belyser, representerar och parodierar en viss ton och en viss språklighet i ett visst system. Den som också har makten att skapa historia, om än marginell.

Magnus Bårtås